

موقعیت های عزیزی بانک

عزیزی بانک با داشتن ۷۵ نمایندگی، ۹ غرفه توسعه‌ی، ۵۷ پایه ماشین اتومات صرافی و دو پایه ماشین جمع آوری پول نقد در سر تا سر کشور، بحدث بزرگترین بانک کشور در خدمت شما است.

f in t You Tube www.azizibank.af 1515

عزیزی بانک
Azizi Bank
بانک مورد اعتماد همه

رئیس حکومت وحدت ملی:

اهداف ارگ و ریاست اجرایی مشترک است

کسانی که غرق در فساد هستند، کسانی می‌زنند که فاسد نیستند و ولایتانی باید این اتهام‌ها را بررسی کند

صفحه ۳

قومی مشران:

د ننگرهار په اچین کې د محلي پولیسو قوماندان عام خلک وژني

د اچین ولسوالۍ یو شمېر قومي مشران او د سیمې خلک ادعا کوي چې په دې ولسوالۍ کې د محلي پولیسو قوماندان بلال پاچا عام خلک د داعش او طالب په نوم وژني او په مختلفو بهانو یې خوروي. دوی وايي، بلال پاچا د یکشنبې په ورځ هم په دې ولسوالۍ کې یو تنکی ځوان چې له هېڅ یوې ډلې سره یې اړیکې ندرلودې، وژلی دی. دغو خلکو د یکشنبې په ورځ د دغه وژل شوي ځوان جسد د اعتراض په توګه، د ولسوالۍ مقام ته وړی و او له چارواکو یې غوښتنه کوله چې پر وژل شوي کس دې ثابته کړي چې له کومې ډلې سره یې اړیکه درلوده. د اچین ولسوالۍ اوسېدونکی حیات‌الله چې د وژل شوي ځوان د تره زوی دی، ازادې راډیو ته وویل چې بلال پاچا دغه کس د نورو په لمسون، د شخصي دښمنۍ له امله وژلی. بناغلي حیات‌الله وویل: "دغه کس یې په دې تور ویشتلې چې امارتي دی، خو دا کس امارتي نهو. هېڅ چا سره یې اړیکې ندرلودې، دا کس یې په شخصي مسئله کې وژلی، ځکه هغه بل کال یې د دې کس ورور وژلی و، خو بس بله مسئله نه‌وه، بس دې کس نه به دارپنده او اخر یې ووژه."

د اچین ولسوالۍ قومي مشر ملک محمدالله شینواری هم وايي چې وژل شوي کس هېڅ یوې ډلې سره اړیکه نهلرله. نوموړی وايي، بلال پاچا په قومي شخړو کې هم ځان ښکېل کړی او په خبره یې، څه موده وړاندې یې قومي ځمکه هم پر خلکو توزیع کړې وه. ملک محمدالله شینواری وايي: "بس دغسې کار یې شروع کړی چې موټر نه پیسې اخله، خلک په یوه او بل نوم خوروه او بل زموږ شخصي د یوې تپې ځمکه وه، همدې پاچا په خپل سر په نورو خلکو په خپل زړه توزیع کړې ده." خو د ولایت ویاند عطاالله خوگیانی وايي چې یادو خلکو خپل شکایتونه ولایتي ادارې ته رسولي او د ولایت مقام په دې اړه خبرنه کوي. د وژل شوي کس په اړه خوگیانی وویل چې لومړني معلومات ښيي چې دغه کس محلي پولیسو نیولی وو، خو کله چې یې ترې د تېښتې هڅه کوله، د دوی له‌خوا په ډزو وژل شوی. بناغلي خوگیانی وویل: "د بلال پاچا په ډزو یو کس وژل شوی، زموږ لومړني معلومات ښيي چې دغه کس له پوستې نه وسله اخیستې او تښتېده چې بیا لگېدلې، خو ولسونه وايي چې دغه کس هېڅ ډلې سره اړیکې ندرلودې او بې‌گناه وژل شوی، خو د ننگرهار والي ګلاب منگل دا قضیه جدي نیولې ده او په دې اړه پلټنې روانې دي." په ورته وخت کې په ولسي جرګه کې د ننگرهار د خلکو استازي عصمت شینواری هم وايي، د بلال پاچا په اړه ده سره هم ولسونو شکایتونه شریک کړي او ده ولایتي ادارې ته په وار وار د خلکو اندېښنې رسولي، خو په خبره یې، تر اوسه یې هېڅ اقدام ندری کړی. عصمت شینواری زیاتوي: "دغه پرونده یې هم یو کس ویشتلې، دا به وروسته معلومېږي، هلته خلک له ده نه تر پوزې راغلي، خو حکومت له هر څه خبر دی، بیا هم موږ نه‌پوهېږو چې ولې حکومت د داسې خلکو په وژنه غلې پاتې کېږي؟ زه وایم دغسې کسان باید د قانون منګولو ته وسپارل شي."

د اچین ولسوالۍ د یو شمېر اوسېدونکو په وینا، که چېرې دا ځل ولایتي ادارې د دوی غوښتنې ونه‌منلې، دوی به د جلال‌آباد او تورخم لویه لاره د ترافیکو پر مخ بنده کړي او همدارنګه له حکومتي ادارو سره به خپلې اړیکې پرې کړي.

کی‌ها مسوول جنابت بشری

درمیرزا اولنگ اند؟

آرشیو

جنایت جنگی کمپنی آدم کشی در میرزا اولنگ

صفحه ۲

سرزمین فاجعه‌های ارزان

اشرف غنی از تناقض گوییتا عوام فریبی

برخی شرکت‌ها بی‌مورد شامل لیست سیاه کمیسیون تدارکات می‌شوند

سخن ماندگار

جنایت جنگی کمپنی آدم کشی در میرزا اولنگ

در چند روز گذشته، گروه طالبان به روستای میرزا اولنگ ولسوالی صیاد ولایت سرپل، حمله کرده و باشندگان آن را به سان گوسفندان سلاخی کرده‌اند. گزارش‌های نشر شده از این رویداد و نیز تصاویری که در صفحات اجتماعی به نشر میرسد، نشان می‌دهد که حجم تلفات صورت گرفته و شدت آن چنان بالاست که در گزارش‌ها به درستی نمی‌گنجد. این یعنی شکل یافتن یک جنایت آشکار جنگی در آن منطقه. البته این نخستین بار نیست که طالبان دست به جنایت جنگی زده‌اند. بارها چنین اتفاق‌هایی در کشور افتاده است اما این بار جنایت کلان تر از چیزی است که تاکنون تصویر شده است. حال سوال اساسی این است که چه کسانی و چگونه این جنایت را انجام می‌دهند. این نیروها از کجا به این همه ساده‌گی می‌آیند و عملیات‌های وحشتناکی را انجام می‌دهند و بارزترین سوال این است که چرا حکومت، به خصوص ارگ، در برابر این جنایت جنگی سکوت اختیار کرده است.

آه و فریاد زنان و مردان و کودکان آن روستا، چرا به گوش جهان نمی‌رسد و چرا هیچ مرجع حقوق بشری صدای اعتراض مردم را بلند نمی‌کند. چرا رسانه‌های کشور در بازتاب حقایقی که در سرپل و غور اتفاق افتاده است کوتاهی می‌کنند و چرا بارها چنین اتفاق‌هایی افتاده است. این را نیز میدانیم که فرستادن یک هیئت به سرپل به سان دیگر هیات‌های حقیقت یاب، هیچ درزی از اطلاعات لازم نخواهد داشت و هیچ یافته قابل قناعتی در آن شامل نخواهد بود و شاید بازمماند رویداد قتلز قبل از اینکه نتایج تحقیقات مشخص شود، کسانی که نزد مردم متهم و بی‌کاره و ضعیف پنداشته شده‌اند، باز هم به نحوی تقدیر شوند. زیرا چنین اتفاق‌هایی بارها افتاده است و مردم در نهایت ندانستند که چه کسی اینجا ملامت بوده است.

بنابراین حالا هم شک داریم که دولت بتواند حقایق رویداد سرپل را به مردم معرفی کند و بگوید که کی‌ها و چگونه در شکل‌گیری این جنایت مفصر بوده‌اند. تجربه ثابت کرده است که این هیئات فرستادن و ها و حقیقت‌یابی‌های کاذب بیشتر یک خودنمایی و خاک زدن به چشم مردم است و راهی به جایی نمی‌برد. بنابراین حرف ما هم به دولت و هم به جامعه جهانی این است که آنچه در سرپل اتفاق افتاده است، یک جنایت جنگی آشکار است و باید به این مهم توجه شود. تجربه‌های این هفده سال اخیر نشان داده است که رویدادهای این چنینی و یا هم قتل عام سربازان و افسران وطن در موارد مختلف در مواضع شان، هیچ‌گاه بدون یک برنامه‌ریزی داخلی نبوده است و این اعمال در قابل پروژه‌هایی تطبیق می‌گردد که شرکت‌های آدم‌کشی آن را در همکاری با اعمال داخلی شان انجام می‌دهند اما همیشه از این حقیقت فرار شده است. آقای غنی که امروزه همه‌کاره منحصر به فرد مملکت است، باید موقفش را در این زمینه واضح سازد که با جنایت‌کاران جنگی چگونه باید برخورد شود و نیز این سوال باید پاسخ داده شود که چه کسانی در پشت این جنایت‌های هولناک قرار دارند و چگونه می‌توانند با چنین قوتی آن را انجام دهند. اما اصلی‌ترین عاملی شکل‌گیری این جنایت‌ها که حلقه‌هایی در دولت را در بر می‌گیرد این است که در فرستادن نیروهای سرکوبگر و حمله‌های برهم‌زننده قبل از یورش طالبان به منطقه، علرغم جنگ چند روزه و دریافت اطلاعات و درخواست از جانب مراجع محلی، اقدامی نشده است تا طالبان موفق شده‌اند که چنین جنایتی را انجام دهند.

تجربه نشان داده است که همیشه عفلت در فرستادن نیرو یا کمک‌های هوایی سبب چنین رویدادهایی شده است که قطعاً سوال برنگیز است و نشان می‌دهد که چنین غفلت‌هایی عمده‌ی و از سر همکاری حلقه‌هایی با طالبان باشد؛ زیرا بارها این مورد تجربه شده است و کسی هم در برابر آن پاسخگو نیست.

سرزمین

فاجعه‌های

ارزان

خطری قرار دارد، مسوولان امنیتی کشور به آرامی در ارگ ریاست جمهوری در کنفرانس سه روزه مبارزه با فساد شرکت کرده‌اند و برای موفقیت‌های شان به یک دیگر تبریک می‌گویند. آنان هم چنین به رسم یک عنعنه از رشادت‌های نیرهای امنیتی با افتخار یاد می‌کنند و آن‌ها را قهرمانان واقعی کشور می‌خوانند. آیا واقعا به چنین سخنانی باید اعتماد کرد؟ اگر آنان قهرمانان واقعی کشور اند و ارج و عزت دارند پس چرا به وضعیت زنده‌گی شان رسیده‌گی نمی‌شود؟ چرا آنانی که در راه کشور قربانی داده‌اند، از نظر‌ها افتاده و در فراموشی به سر می‌برند؟ مگر خانواده‌های زیادی از قربانیان نیروهای امنیتی در بدترین وضعیت ممکن به سر نمی‌برند؟ در کشور‌های دیگر قربانیان و شرکت‌کننده‌گان جنگ امتیازهای ویژه‌ی بی‌دارند اما در افغانستان از آن‌ها چونان ابزارهای تبلیغاتی استفاده می‌شود. رییس جمهوری وقتی سخن می‌گوید چنان می‌نماید که همه چیز بر وفق مراد است و دیگر افغانستان با مشکل آن چنانی و کلانی رو به رو نیست. او گاهی وقت‌ها که می‌خواهد به مشکلات موجود اعتراف کند، آن را ناشی از مبارزه او با زورمندان می‌خواند. آقای غنی باور دارد که فساد موجود در کشور به این دلیل ریشه کن نشده است که عده‌ی بقا و منفعت خود را در ادامه آن می‌دانند. اما آقای غنی نمی‌گوید که نقش او در فساد موجود در چه حد است؟ آیا با فراق‌نکندن مسایل می‌تواند خود را رو سفید و میرا از گناه دانست؟ ونستون چرچیل نخست وزیر سابق بریتانیا سخن معروفی دارد که می‌گوید: فقر و اقتصاد ضعیف فقط دو دلیل دارد: یا حاکمان احمق اند و یا احمق‌ها حاکم اند. جنگ و خشکسالی فقط بهانه‌اند.

مصروف‌اند، ذهنیت‌های بیمار دارند که موفقیت‌های حکومت را دیده‌ نمی‌توانند. آیا واقعا چنین است؟ روزگاری یکی از نویسندگان معروف نوشته بود، وقتی می‌خوانم که از نقد سازنده حمایت می‌شود، نسبت به نقد مشکوک می‌شوم و باور پیدا می‌کنم که یگانه شکل اصلی نقد همان نقد ویرانگر است. حالا هم وقتی نوشته‌ها و سخنان حامیان حکومت را می‌خوانم به هرچه نقد و نقادی است بی‌باور می‌شوم و به تبع آن نویسنده معروف می‌پندارم که مهم‌ترین شیوه سخن گفتن و نقادی در زمانه ما نقد بحران‌زا و چالش برانگیز است. وقتی حکومت در اعلامیه رسمی خود نسبت به فاجعه بزرگی چون میرزا اولنگ می‌نویسد "حکومت وحدت ملی ضمن تقبیح این عمل تروریستی، به مردم اطمینان می‌دهد که این رویداد بررسی و عاملان این جنایات در هیچ نقطه افغانستان در امان نمانده و به پنجه قانون سپرده خواهند شد"، آیا حق نداریم که به خیابان‌ها بریزیم و کارنامه شوم این دولت را به روی کارگزاران آن بگوئیم؟ مگر تا چه زمانی می‌شود، که دندان برجگر گذاشت و منتظر بود که هر روز فاجعه در این کشور تکرار شود؟ وقتی رسانه‌های رسمی دولتی را می‌بینی فکر می‌کنی که همه چیز عالی است و هیچ اتفاقی در کشور نیفتاده است. مقام‌های کشور با چهره‌های بشاش و متبسم در برنامه‌ها و کنفرانس‌های متعدد که همه روزه شاهد آن‌ها هستیم شرکت می‌کنند و موفقیت‌های بی‌ظنیر شان را به رخ مردم می‌کشند. اما هیچ کس نیست که پرسد کدام پیروزی‌ها، کدام دستاورد‌ها؟ صد‌ها خانواده در میرزا اولنگ در حالی داغدار هستند که در همان لحظات و ساعاتی که جان‌ها تن دیگر در

امروز بدون هیچ شک و شبهه‌ی افغانستان از بعد امنیتی در بدترین وضعیت خود در شانزده سال گذشته قرار دارد. فاجعه میرزا اولنگ در سرپل نمونه نخست و آخر از شدت بحران امنیتی در کشور نیست. در میرزا اولنگ فاجعه بزرگ انسانی رخ داده و تا این لحظه هیچ کمکی برای نجات آنانی که در محاصره دشمن قرار گرفته‌اند، انجام نشده است، هرچند که مقام‌های امنیتی اعلام کرده بودند که به زودی با فرستادن نیروهای تازه دم اسیران میرزا اولنگ را نجات خواهند داد. براساس آخرین گزارش‌ها در میرزا اولنگ ۵۰ غیرنظامی به فجیع‌ترین شکل ممکن کشته شده، به همین تعداد به وسیله نیروهای دشمن ربوده شده و نزدیک به ۱۵۰ خانواده در محاصره قرار گرفته‌اند. آیا فاجعه بزرگ تر از این می‌تواند وجود داشته باشد؟ دیروز در کابل، قندهار، هلمند و هرات و امروز در سرپل. چه زمانی این وضعیت بهبود خواهد یافت؟ به نظر می‌رسد که پاسخ این سوال اگر محال نباشد ولی در موجودیت اداره فعلی و حاکمان آن پرسشی سخت دشوار خواهد بود. وضعیت کشور در حالی هر روز رو به وخامت می‌گراید که حاکمان با صدای بلند و گردن‌های افراشته از پیروزی‌های شان سخن می‌گویند و گاه با چشم‌درایی تمام دیگران و به ویژه منتقدان وضعیت را به عقده‌گشایی و بیماری متهم می‌کنند. یکی از سخن‌گویان دولتی در نوشته‌ی مدعی شده است که "موفقیت‌ها زاده اذهان سالم، و ناکامی‌ها مولود ذهنیت‌های بیمار است." این سخن‌گوی محترم دولتی چنین می‌پندارد که حکومت فخریه وحدت ملی با داشتن ذهن‌های سالم دولت‌داری مدرن را به وجود آورده ولی آنانی که به نقد و بحث در این خصوص

کی‌ها مسوول جنابت بشری در میرزا اولنگ اند؟

آرشیو

ابوبکر صدیق

ملکی نقض حقوق انسانی است که گروه‌های تروریستی مرتکب آن می‌شوند. به باور آقای غنی، طالبان در میدان جنگ با نیروهای امنیتی و دفاعی کشور شکست خورده‌اند و به گروگان‌گیری و کشتار افراد بی‌گناه روی آورده‌اند.

رئیس حکومت وحدت ملی با بیان این‌که نوعیت جنگ در کشور تغییر کرده است، گفت که طالبان در تیوره، جانی خیل، هرات و اخیراً در سرپل افراد بی‌گناه را به گلوله بسته‌اند.

این در حالی است، کمیسیون حقوق بشر افغانستان، در واکنش به کشتار دسته جمعی افراد مکی در ولایت سرپل گفته است که طالبان در این ولایت دست به جنایت جنگی زده‌اند.

در همین حال، سفارت آمریکا در کابل کشتن ده‌ها فرد ملکی و پولیس محلی در ولایت سرپل را تقبیح کرده است.

سفارت آمریکا با نشر خبرنامه‌یی گفته که اعدام غیر نظامیان و کسانی که افراد ملکی را حفاظت می‌کنند، بار دیگر ثابت ساخت که گروه‌های تروریستی انگیزه شریک دارند.

در خبرنامه آمده است که ایالات متحده در کنار مردم و حکومت افغانستان ایستاده است و چنین حملات وحشیانه را شدیداً محکوم می‌کند.

این درحالی است که گروه‌های طالبان و داعش در جریان هفته جاری بالای منطقه میرزا اولنگ ولسوالی آقای غنی می‌گویند که کشتار بی‌رحمانه افراد

جنگی و بشری از این کرده فجیع تر شده نمی‌تواند. این عضو مجلس نماینده‌گان تأکید کرد که طالبان اموال بیش از ۳۰۰ خانه را که از ساحه بیجا شده‌اند، به یغما برده‌اند.

آقای ایماق با بیان این‌که طالبان در منطقه مرزا اولنگ ولسوالی صیاد ولایت سرپل، ۱۵۰ خانواده را به اسارت گرفته‌اند و کودکان زنان را به قتل رسانیده‌اند. گفت: طالبان در ساحات غور، سرپل، جوزجان حضور گسترده دارند و اگر دولت توجه نکند، ولایت سرپل به دست طالبان سقوط می‌کند. او گفت که مردم توقع دارند که دولت در مورد مرزا اولنگ توجهی جدی کند و نیروهای کمکی برای پس‌گیری ساحه اعزام کند.

پیش از این والی سرپل نیز به حکومت مرکزی را هشدار داده بود که برای بازپس‌گیری منطقه مرزا اولنگ، توجه کند. والی سرپل گفته بود که طالبان اسران ملکی را به شکل گوسفند یکی پی دیگر به قتل می‌رسانند.

در همین حال، محمد اشرف غنی رئیس حکومت وحدت ملی، در نشست خبری مبارزه با فساد اداری در نهادهای امنیتی در ارگ دایر گردیده بود، با نكوهش کشتار افراد ملکی در ولایت سرپل گفت که تروریستان با چنین اعمال نشان دادند مرزی انسانیت را نمی‌شناسند.

آقای غنی می‌گویند که کشتار بی‌رحمانه افراد

طالبان در منطقه مرزا اولنگ ولسوالی صیاد ولایت سرپل به جنابت بشری دست زده‌اند.

این کار واکنش‌های تند جهانی و شخصیت‌های سیاسی کشور به دنبال داشت. برخی از نماینده‌گان مردم سرپل در مجلس، رئیس حکومت وحدت ملی و نهادهای معتبر جهانی در واکنش به کشتار بی‌رحمانه افراد ملکی در ساحه مرزا اولنگ سرپل می‌گویند که طالبان در این ولایت دست به جنابت بشری زده‌اند.

آنان وضعیت امنیتی سرپل را نگران کننده می‌خوانند و از دولت تقاضا دارند که برای مهار این چالش برنامه‌یی را به شکل جدی روی دست گیرد. طالبان ۱۰ روز پیش به منطقه استراتژیک مرزا اولنگ ولسوالی صیاد سرپل یورش بردند و بیش از ۱۵۰ خانواده را به اسارت گرفته و ۵۰ تن را به شکل فجیع شهید کردند که در میان‌شان زنان و کودکان نیز شامل است.

این در حالی است که یکی از نماینده‌گان مردم، سرپل در گفت‌وگو با روزنامه ماندگار می‌گوید که طالبان در ساحه مرزا اولنگ سرپل دست به جنابت بشری زده‌اند.

خیر محمد ایماق نماینده مردم سرپل در مجلس می‌گوید: "طالبان در مرزا اولنگ زنان را قتل کرده‌اند، کودکان را به رگبار بسته‌اند و مردان را سر بریده‌اند که این کار جنابت بشری است، جنابت

با امضای تفاهم‌نامه نهادهای امنیتی با لوی سارنوالی / دادستانی کل، بیشتر از گذشته با فساد در نهادهای امنیتی در بخش قراردادی‌ها و سایر بخش‌ها مبارزه می‌شود و هیچ پرونده فساد از پی‌گرد قضایی به دور نخواهد ماند.

فرید حمیدی، دادستان کل کشور این سخنان را در نشست امضای تفاهم‌نامه نهادهای امنیتی میان دادستانی کل بیان داشته و تأکید کرد: مطابق این تفاهم‌نامه‌ها عناصر و عوامل فساد در نهادهای امنیتی نیز شناسایی شده و با آن مبارزه می‌شود. این تفاهم‌نامه‌ها روز گذشته (سه‌شنبه ۱۷ اسد) در کابل توسط فرید حمیدی دادستان کل، طارق‌شاه بهرامی سرپرست وزارت دفاع ملی، معصوم استانکزی رئیس عمومی امنیت ملی و جانان بارکزی، معین وزارت امور داخله با حضور محمد اشرف غنی، رئیس حکومت وحدت ملی و شمار دیگری از مقام‌های بلند پایه حکومتی امضا شد.

حمیدی در این نشست گفت که مبارزه با فساد در نهادهای امنیتی، توان مبارزاتی نیروهای امنیتی را در مقابله با دشمن بالا می‌برد و امکاناتی که برای فعالیت آنان در نظر گرفته شده است، دست‌برد زده نشده و در دسترس آن‌ها قرار می‌گیرد.

از سوی هم، رئیس حکومت وحدت ملی در این نشست ضمن تأکید بر تطبیق اصلاحات در نهادهای امنیتی گفت: "اصلاحات در نهادهای امنیتی تنها انتخابی است که داریم، بدون آن امنیت و برنامه‌های توسعه‌یی تحقق نمی‌یابد."

محمد اشرف غنی افزود که باید با فساد در تعیینات مبارزه شود و فردی که بر اساس واسطه تعیین می‌گردد، یک دستگاه را به فساد می‌کشاند و به جای این‌که بر اساس سلسله مراقبت قانونی پاسخگو باشد، به شخص پاسخگو است.

آقای غنی به پرسش‌های مخالفان سیاسی‌اش که گفته‌اند در بخش تدارکات حکومتی فساد وجود دارد نیز پاسخ داد و گفت: انتقادهایی که از کمیسیون تدارکات ملی می‌گردد، دلیل آن این است که از فساد صدها میلیون دالر جلوگیری شده و از فساد

رئیس حکومت وحدت ملی:

اهداف ارگ و ریاست اجرایی مشترک است

کسانی که غرق در فساد هستند، اتهام فساد را به کسانی می‌زنند

که فاسد نیستند و دادستانی باید این اتهام‌ها را بررسی کند

ناجیه نوری

پاک‌ترین افراد است. این لازم است که می‌کنیم جزایی به کسانی که چنین اتهامات را می‌بندند و سند ندارد، وجود داشته باشد." اشاره رئیس جمهور به سخنان عطا محمد نور است که چند روز پیش در بلخ بیان کرد و رئیس جمهوری را به فساد اداری و انتقال پول توسط لبنانی‌ها به خارج متهم نمود. رئیس حکومت وحدت ملی هم‌چنان افزود که چنین اتهام‌ها شهرت نیک یک انسان را با دو پروپاگند، دو شب‌نامه و ده ایمیل تخریب می‌کند. غنی تأکید کرد: "شخص رئیس‌جمهور اراده جدی

هزاران میلیون دالر دیگر نیز جلوگیری خواهد شد. رئیس حکومت بیان داشت که ریشه‌های فساد و ناکاره‌گی در مدیریت نهادهای امنیتی سبب عدم جلوگیری از رویدادهای انفجاری و انتحاری می‌شود. او اما تأکید کرد که باید دادستانی کل اصولی را برای بررسی اتهامات به مسوولانی که فاسد نیستند، به وجود آورد.

محمد اشرف غنی در اعتراض به انتقادهایی که از مسوولان ارشد نهادهای امنیتی مطرح می‌گردد، اظهار داشت: "بیشترین اتهام‌ها بعضی اوقات سر

صیاد سرپل حمله کردند که پس از تصرف این منطقه، دست به کشتار جمعی زده‌اند هم‌چنان، ناتو یا سازمان پیمان اتلانتیک شمالی، از جریان وضعیت ناگوار در برابر غیر نظامیان در منطقه میرزا اولنگ ولسوالی صیاد سرپل ابراز نگرانی کرده و گفته است که ده‌ها غیر نظامی در این ولایت به قتل رسیده‌اند.

ناتو با نشر خبرنامه‌یی می‌گوید که ما نگران گزارش‌های از بهر کشته شدن ده‌ها غیر نظامی هستیم که در جمع آن‌ها کودکان و زنان و مردان نیز شامل‌اند.

نماینده غیر نظامی ناتو برای افغانستان، تأکید می‌کند که ناتو برای تأمین صلح و ثبات در افغانستان با قوت در کنار مردم و دولت افغانستان خواهد بود. طالبان ۴۷ دختر جوان را در سرپل برده جنسی گرفتند

در این حال، شماری از باشنده‌گان میرزا اولنگ ولسوالی صیاد ولایت سرپل می‌گویند که افراد وابسته به گروه طالبان، دست‌کم ۴۷ دختر جوان این منطقه را به عنوان برده جنسی با خود برده‌اند. محمد جعفری، باشنده منطقه میرزا اولنگ ولسوالی صیاد سرپل در صحبت با خبرگزاری افق این رویداد را تأیید کرد و گفت، امکان سو استفاده از این دختران وجود دارد.

اما ذبیح‌الله امانی، سخنگوی والی سرپل از این رویداد اظهار بی‌اطلاعی کرده و گفته است: "ما هیچ‌گونه ارتباط با اسیران نداریم، طالبان و داعش ۱۵۰ خانواده را با خود برده‌اند و طبعاً در میان آنان دختران جوان و کودکان نیز شامل‌اند."

مقامات محلی سرپل می‌گویند که تاکنون نیروهای کمکی به این ولایت نرسیده‌اند و نیروهای فعلی برای بیرون راندن طالبان کافی نیست.

در کمتر از یک ماه گذشته طالبان و گروه‌های تروریستی به چندین ولایت حمله ور شدند و چند ولسوالی را در تصرف خود آوردند.

ولسوالی تیوره در ولایت غور که یک ماه پیش به دست طالبان افتاد که ده‌ها تن در آن کشته و مجروح شدند. ولسوالی کوهستانات، در ولایت سرپل نیز به دست طالبان کمتر یک ماه پیش سقوط کرد که شمار زیاد در آن کشته و مجروح شدند.

هم‌چنان، حدود سه هفته پیش گروه‌های تروریستی با حمله به یک مسجد در ولایت هرات ده‌ها تن از افراد ملکی را به قتل رسانیدند.

در واکنش به این اتفاقات وحشت‌ناک، شمار زیاد از شخصیت‌های سیاسی و نهادهای دولتی را به بی‌پروایی و کم ظرفیت در عرصه تأمین امنیت شهروندان متهم کردند.

برای مبارزه با فساد دارد و در سطح حکومت وحدت ملی برای مبارزه با فساد اداری؛ من، دکتر صاحب عبدالله و دانش در یک خط روان هستیم و هدف ما مشترک است."

همزمان با این، طارق‌شاه بهرامی، سرپرست وزارت دفاع ملی در این نشست گفت: برای تحقق برنامه مبارزه با فساد، کمیسیون مبارزه با فساد اداری را در سطح وزارت ایجاد کرده‌اند تا فساد را در بخش‌های مالی، اداری، تدارکاتی، فساد اخلاقی و... بررسی و شناسایی کنند.

سرپرست وزارت دفاع ملی تأکید ورزید که برای انسجام بهتر فعالیت‌های ضد فساد، بوردها و کمیته‌های مبارزه علیه فساد را در سطوح مختلف تشکیل داده است.

در عین حال، معصوم استانکزی، رئیس عمومی امنیت ملی در این نشست گفت که اتهام زدن نیز گونه‌یی از فساد است و از دادستان کل خواست تا با "اتهام‌زنی‌های بی‌اساس" نیز مبارزه شود.

رئیس امنیت ملی افزود، کسانی که غرق در فساد هستند، اتهام فساد را به کسانی که فاسد نیستند می‌زنند؛ بنابراین، با کسانی که اتهام می‌بندند نیز باید برخورد صورت گیرد.

او هم‌چنان گفت که ریاست عمومی امنیت ملی ارگان‌های جدیدی را با امکانات بهتر ایجاد کرده و با وزارت داخله و دفاع ملی همکاری دارند و با دادستانی کل نیز در عرصه مبارزه با فساد همکاری می‌کنند.

جانان بارکزی، معین وزارت داخله تأکید کرد که فساد در این وزارت وجود دارد و برای از بین بردن آن در سه عرصه، اصلاحات در نهادهای پولیس، تقویت نهادهای کشفی، و پی‌گیری پرونده‌های فساد از سوی وزارت داخله مبارزه صورت می‌گیرد. نشست مبارزه با فساد اداری در نهادهای امنیتی و دفاعی برای سه روز و با اشتراک ۳۵۰ تن از کارشناسان امنیتی و قضایی ادامه می‌یابد و در این نشست روی چگونه‌گی مبارزه با فساد در نهادهای امنیتی و دفاعی بحث و گفت‌وگو می‌شود.

بخش شصتم

پاره های پیوسته

خاطراتی از رحمت الله یگانگانه

آمرصاحب با جزئیات کار می کرد

در خواجه بهاء الدین با آمرصاحب نشستیم بودم و نمی دانم چه کاری با ایشان داشتم که انجنیر محمد عارف رییس امنیت وقت و دو تن دیگر وارد اتاق شدند. بعد از لحظاتی کوتاه، انجنیر عارف دو بار طرف من دید. من منظور او را فهمیدم، از جایم نیم خیز شدم که آمرصاحب متوجه شد و خطاب به انجنیر عارف گفت: مشکلی نیست، شما گزارش های خود را بدهید، این آدم از خود است! گزارش دستگیری چند عرب مهم بود که هنگام جنگ رویارو دستگیر شده بودند. آمرصاحب به سارنوالان و هیأت تحقیق هدایت می داد که چگونه از دستگیر شده ها سوال و جواب کنند. همچنین آمرصاحب به برجسته شدن مسأله خارجی بودن جنگجویان تأکید داشت.

برایم بسیار جالب بود که آمرصاحب چنین با جزئیات با همکاران خود کار می کند.

دشت قلعه

نظر به دستور آمرصاحب، باید با پیرامقل فرمانده عمومی جبهات دشت قلعه مصاحبه می کردیم. به این نیت روانه دشت قلعه شدم. پیرامقل جبهات وسیعی را در منطقه دشت قلعه در نبرد با طالبان و القاعده، رهبری می کرد.

بعد از رسیدن به خط جبهه گفتیم که به فرماندهن صاحب احوال دهند که خبرنگاران هفته نامه پیام مجاهد آمده اند. او با خوش رویی ما را پذیرفت و مصاحبه ما آغاز شد. پیرامقل در بخشی از این مصاحبه، به نحو شکوه آمیز به من قصه کرد: "چند روز پیش، یک نفر از مجاهدین ما را مین زد و یک نفر از قرارگاه وارخطا داخل اتاق من شده و گفت، آمرصاحب در پشت قرارگاه است و یک زخمی را انتقال داده و می گوید موتر بیاورید.

وقتی رسیدیم، دیدم آمرصاحب زخمی را خودش به پوسته انتقال داده است. زخمی را فوری به شفابخانه انتقال دادیم، اما وقتی موضوع را پرسیدیم، به من چنین گفتند: آمرصاحب می خواست از خطوط اول طالبان و القاعده دیدار کند، زمانی که به ساحه رسید، یک تن از افراد پوسته را جهت رهنمایی خود گرفت و به خط اول رفت. در جریان راه، مانی به پای راهنمای آمرصاحب اصابت می کند و او را زخمی می سازد. آمرصاحب جوان زخمی را بغل کرده و به قرارگاه می رساند."

سپس پیرامقل به من گفت: از برای خدا! آمرصاحب چرا چنین کارها را می کند؟ حیات او نه تنها برای خودش، بلکه برای مردم افغانستان مهم است. اگر او (احمد شاه مسعود) نباشد، باز شما فکر می کنید که "فهم خان" این جبهه را فرماندهی خواهد کرد؟!

فتح دوباره کابل

پس از شهادت احمد شاه مسعود فرمانده کل مجاهدین و سقوط برج های تجارت جهانی توسط تروریستان القاعده و طالبان، وضعیت دنیا دگرگون شد.

شب ۲۹ سنبله ۱۳۸۰ خورشیدی، اخبار ضدونقیضی از رادیو ها شنیده می شد؛ برخی از پیشروی مجاهدین صحبت می کردند و شماری دیگر از توقف جنگ!

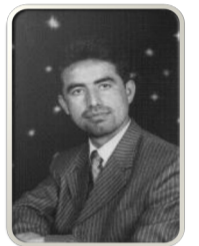
جنگ هوایی آمریکا آغاز گردیده بود، اما از پیشروی آنها اخبار دقیقی در دست نبود. همچنان در گزارش دیگری گفته می شد که خطوط القاعده در ولایت بلخ شکسته و مجاهدین در حال پیشروی اند.

به تاریخ ۲۴ میزان ۱۳۸۰ خورشیدی، وقتی پیاده طرف کمیته در حرکت بودم، باشی سعدالدین خان یکی از مجاهدین سابقه دار دره، مرا به موتر سوار کرد و پرسید "کجا می روی؟"، گفتم: به کمیته. او گفت: بعد از این، بخیر کابل خواهیم رفت!

داخل دفتر کمیته فرهنگی شدم. دیدم که کمیته هوای دیگری دارد؛ عکس های زیادی از آمرصاحب و اعلامیه ها چاپ شده و همه مصروف کار اند.

طرحی علمی برای متحول سازی و رشد کیفی تحصیلات عالی در افغانستان

دکتور عبدالقهار سروری *

بخش چهارم

به خاطر دست یافتن به اهداف یاد شده، سیستم سازی و رهبریت سالم در سطح وزارت تحصیلات عالی و نهادهای تحصیلی افغانستان یک نیاز جدی محسوب می شود؛ چون، تا زمانی که یک سیستم منظم و معیاری کاری ایجاد نشود و افراد و اشخاص متخصص و توانمند مسوولیت های کاری را به دوش نگیرند، امکان دست یافتن به اهداف یاد شده و اهداف بعدی که در این طرح ذکر می شوند، وجود نخواهد داشت. برای دگرگونی و رشد کیفی تحصیلات عالی، به یک سیستم فعال، شفاف، منسجم، مسوولیت پذیر و پویا نیاز است. کسانی که مسوولیت برنامه ریزی، پیشبرد امور و رهبری در بخش های متفاوت تحصیلات عالی کشور را به عهده می گیرند، باید دارای تحصیلات عالی معیاری از نهادهای معتبر تحصیلی دنیا، درک عمیق و دقیق از شرایط تحصیلی در افغانستان، دانش و فهم کاربردی و تخصصی و کارکردها و دستاوردهای برجسته و معیاری علمی و آکادمیک باشند. همچنان باید بدانند که دانش کاربردی چگونه تولید می شود، تحقیق معیاری چگونه انجام می شود، مقاله علمی چگونه تهیه و منتشر می شود و سیستم تحصیلی چگونه رشد می کند.

۸- راه اندازی دوره های ماستری و دکتورا در پوهنتون های افغانستان: باید دوره های تحصیلی ماستری و دکتورا در تمام بخش های مهم و در تمام پوهنتون های مهم مرکز و ولایات کشور راه اندازی گردد و زمینه های تحصیل در مقاطع ماستری و دکتورا در پوهنتون های افغانستان برای محصلین داخلی و بین المللی فراهم شوند. راه اندازی دوره های تحصیلی ماستری و دکتورا به گونه معیاری در راستای تولید دانش و فناوری، بلند رفتن سطح اعتبار و بهبود شرایط درسی نهادهای تحصیلی نقش مهم و اساسی دارد.

*استاد پوهنتون الیورنی و برنده جایزه بهترین پژوهش علمی در کنفرانس ملی تحقیقات تخصصی فوق لیسانس مالیزیا در سال ۲۰۱۶ (NCON-PGR-2016, Malaysia) دکتورا: ارتباطات و تکنالوژی بشری، پوهنتون پهننگ مالیزیا (UMP) ماستری: ارتباطات تخصصی و زبان انگلیسی، پوهنتون پهننگ مالیزیا لیسانس: ژورنالیسم، پوهنتون کابل

شریک نمایند؛ زیرا ممکن است که معلمین سال ها قبل تحصیلات عالی خود را به پایان رسانیده باشند و از تحولات و تجارب تازه علم و فناوری زیاد آگاهی نداشته باشند. از این رو، باید زمینه ها فراهم شوند تا محصلین صنف های یازدهم و دوازدهم لیسه های مرکز و ولایات هر سال حداقل یک هفته را به گونه برنامه ریزی شده و هدفمندانه در یک سیر علمی در پوهنتون ها و نهادهای تحصیلات عالی مرکز و ولایات (هرکس در نزدیک ترین نهاد تحصیلی محیط خود) سپری نمایند و محصلین سال آخر پوهنتون ها و نهادهای تحصیلات عالی به حیث بخشی از مکلفیت های عملی خود، به مکتب ها بروند و حداقل به مدت یک هفته تجارب و نظریات خود را با معلمین و معلمین شریک نمایند. همچنان نهادهای تحصیلات عالی باید به گونه مداوم و منظم با نهادهای استخدام کننده و بازار کار تماس داشته باشند و با تحلیل و ارزیابی سطح توقع و نیازمندی های بازار کار، در پی ظرفیت سازی و تولید نیروی متخصص باشند تا کسانی که فارغ می شوند، از خصوصیات و مهارت های مورد نظر در بازار کار برخوردار باشند و هم به سرعت استخدام شوند و در کارهای شان نیز موفقیت کسب کنند.

۶- شمولیت پوهنتون های افغانستان در درجه بندی های جهانی: این طرح شمولیت و جایگاه یابی پوهنتون ها و مؤسسات تحصیلات عالی افغانستان در پروسه های ارزیابی، اعتباردهی و درجه بندی جهانی را برای کسب اعتبار، پویایی و ایجادگری بیشتر تحصیلات عالی کشور مفید دانسته و آن را یکی از الزامات کاری برای پوهنتون ها و مؤسسات تحصیلی قلمداد می کند. انجام پژوهش های علمی و معیاری و منتشر نمودن یافته ها و مقاله های علمی و آکادمیک در ژورنال های معیاری جهان، بهبود کیفیت روش تدریس و آموزش، طرح و ایجاد محیط مناسب آموزشی و سطح استخدام فارغان در بازار کار، چهار فکتور اساسی اند که در پروسه ارزیابی و درجه بندی پوهنتون ها و مؤسسات تحصیلات عالی در سطح بین المللی نقش عمده دارند؛ ازین رو، تمام پوهنتون ها و مؤسسات تحصیلات عالی باید برای پرداختن به مسایل یاد شده و شمولیت در رده بندی های جهانی، مکلف پنداشته شوند.

۷- سیستم سازی و رهبریت سالم:

۴- معیاری سازی نیروی متخصص: اعضای آکادمیک و نیروی کاری متخصص متعلق به عرصه تحصیلات عالی و نهادهای مهم کشور، به خصوص استادان پوهنتون ها و مؤسسات تحصیلات عالی، باید دارای سطح و کیفیت معیاری تحصیلات عالی و دارای دانش و فهم تخصصی و کاربردی باشند. استادان و اعضای آکادمیک نهادهای تحصیلات عالی باید دارای سوئیته تحصیلی دکتورا، فهم تخصصی و کاربردی و اسناد و مدارک معتبر تحصیلی باشند. استادان و اعضای آکادمیک متعلق به عرصه تحصیلات عالی افغانستان باید نقش فعال و ایجادگر را در راستای تولید دانش و مفاهیم علمی داشته باشند و هر سال حداقل یک کار علمی-تحقیقی و یک اثر علمی-تحقیقی تولید نمایند و حداقل یک مقاله علمی معیاری را در یکی از ژورنال های معتبر منتشر نمایند. این کار باید یکی از مکلفیت های مهم و شرایط اصلی تداوم حضور استادان در نهادهای تحصیلات عالی کشور قلمداد شود.

۵- ارزیابی معیاری: نباید امتحان و ارزیابی ها از محصلین فقط به خاطر بدست آوردن نمره و درجه انجام شود و فقط زمینه تغییر درجه در حاضری و صنف را برای محصلین مهیا کند؛ بلکه باید ارزیابی و امتحان به حیث بخشی از تدریس و آموزش به خاطر متحول سازی شیوه تدریس و آموزش، شناسایی و مرفوع سازی نارسایی ها و کاستی های روش تدریس و آموزش و همچنان به خاطر درک حد ظرفیت محصلین به خاطر طرح برنامه های درسی راه اندازی شود. یعنی نتایج امتحان و ارزیابی، باید استادان و محصلین را در جهت شناسایی نکات برجسته و نکات ضعیف شیوه تدریس و آموزش کمک نموده و بر مبنای آن، به تقویت نکات برجسته و مرفوع سازی نکات ضعیف آن عمل شود.

۶- برقراری روابط میان مکتب ها، پوهنتون ها و نهادهای استخدام کننده: پوهنتون ها و مؤسسات تحصیلات عالی باید به گونه منظم، مداوم و هدفمندانه با مکتب ها (لیسه ها) رابطه و تماس داشته باشند تا هم برای معلمین دوره تعلیمات ثانوی قبل از آمدن شان به پوهنتون ها ذهنیت بدهند و هم ضمن کسب آگاهی از ظرفیت موجود در مکتب ها (محصلین بالقوه آینده)، تجارب و پیشرفت های تازه علمی و آکادمیک را با معلمین و معلمین

ارنست همینگوی

از نگاه ویل دورانت

منتقدان، داستان را تمثیلی از مبارزه انسان با دشواری‌های زنده‌گی تعبیر کردند. نویسنده هرگونه منظور سمبولیک را انکار می‌کرد؛ اما تمثیل هم‌چنان به جای خود باقی ماند و با بازگویی شعار برگزیده همینگوی، کتاب را به سطحی والا رساند: **Dans la vieil Fau(d) d'abord durer** «نخستین ضرورت در زنده‌گی، تاب آوردن است»، استقامت است. ۶۵ این کتاب کوچک، به‌راستی شایسته‌گی جایزه پولیتزر را - که در سال ۱۹۵۳ به آن اعطا شد - داشت. غیر از این، آن سال‌ها، نیک‌بختی چندانی برایش به همراه نداشت. در جون ۱۹۵۳، همینگوی ماری را به جشن گاوپازی دیگری به پامپلونا، سپس به سفری چهارماهه برای شکار به آفریقا برد. همینگوی ناچار بود عینک بزند؛ اما هنوز هم تیرانداز خوبی بود و معمولاً هر روز، با خطرانی روبه‌رو می‌شد. در ۲۳ جنوری ۱۹۵۴، هواپیمای «سنتا»یی که با آن به طرف آشار «مارچیسون»، در اوگاندا، می‌رفتند، به سیم تلگراف برخورد و سقوط کرد. آن‌ها نجات یافتند و بیشترین صدمه‌یی که دیدند، رگ به رگ شدن شانه راست ارنست بود. روز بعد با هواپیمای دیگری عازم «انتبه» بودند. هنگامی که هواپیمای از زمین بلند می‌شد، سقوط کرد و آتش گرفت. زانوی ماری به سختی صدمه دید؛ سر همینگوی به در خورد و مجروح شد؛ او ضربه مغزی دید؛ کبد، گرده و طحالش پاره شد؛ ماهیچه نشیمن گاهش و مهره‌های پایین ستون فقراتش آسیب دید؛ بینی چشمت چپ و شنوایی گوش چپش را از دست داد؛ پای چپش بیرون‌رفته‌گی پیدا کرد و در سر و صورت و بازوهایش سوخته‌گی درجه یک ایجاد شد. ضربه مغزی مدتی او را ضعیف و ناتوان کرد، اما حتا در همان حال که درد می‌کشید، نامه زیبایی به برنارد برنسون نوشت و از رسیدن به پیری «دوست‌داشتنی و شکننده» سخن گفت. در این نامه بیان کرد که در فاجعه دوم دوبار آتش را در ریه‌هایش فرو داده است و افزود که این کار تاکنون هیچ‌کس را به‌جز ژاندارک ۶۷ یاری نکرده است. ۶۸ در همین حال تقریباً در تمام شهرهای بزرگ شایع شد که او و ماری کشته شدند. پس از چند روز استراحت به ناپرویی پرواز کردند. از آن‌جا برای استراحت عازم کیوبا شدند و در آن‌جا همینگوی شجاعانه تصمیم گرفت که سلامتی خود را بازیابد. در ۲۸ اکتوبر ۱۹۵۴، جایزه نوبل به او اهدا شد. اما هنوز ضعیف‌تر از آن بود که بتواند به استکهلم برود. اما در سال ۱۹۵۶، یک گروه تلویزیونی را در نزدیکی پیرو - در اقیانوس آرام - رهبری کرد و پیش از آن‌که بمرسد و دریا به صورت فیلم درآید، چندین ماهی عظیم به قلاب کشید. در اواخر همان سال و نیز در سال ۱۹۵۹، او و ماری بازهم برای دیدن گاوپازی به هسپانیا رفتند. در سال ۱۹۶۰ با افزایش تشنج بین واشنگتن و کیوبا و فشار خون شدیدش، همینگوی پذیرفت که در ایالات متحده اقامت کند.

این مقاله، شاید در بارهٔ درس‌های زنده‌گی همینگوی بسیار پرگویی کرده و در مورد کتاب‌هایش بسیار کم سخن گفته باشد؛ اما هر یک از این کتاب‌ها از جهت حادثه و شخصیت به اندازهٔ زنده‌گی خود او غنی بوده است. زمان‌هایش - به استثنای «پیرمرد و دریا» - به زمان و مکان و حادثهٔ مشخصی مربوط می‌شدند؛ آن‌ها معمولاً منعکس‌کنندهٔ حوادث تاریخی‌اند و این رویدادها با پیش آمدن حوادث جدید از خاطر انسان زوده می‌شوند. شخصیت‌های زمان‌های او، به ندرت شکل جسمانی یا زنده به خود می‌گیرند؛ قهرمان «ناقوس‌ها برای که به صدا درمی‌آیند»، در مخفی‌گاه‌های خود یا در کیسهٔ خوابش محو می‌شود؛ زن و مرد داستان «خورشید هم‌چنان می‌دمد»، یادبودهای مغشوشی از بی‌کاره‌های پاریس و روابط و هرزه‌گی‌های جنسی آن‌ها نیستند؛ قهرمان «وداع با اسلحه»، صرفاً به این سبب خلق می‌شود که خود همینگوی است. او شگفت‌انگیز بود؛ چرا که به تمامی زنده بود، نیروی زنده‌گی‌اش به اندازهٔ ده دوازده گاوپاز بود. شهادت او برای ستیز با ترس بسیار زیاد بود. اگر چه نیمه‌کور بود، پیش از آن‌که برای نجات جان خویش به مهارت تیراندازی‌اش متوسل شود، می‌گذاشت که جانور وحشی تا ده دوازده متری‌اش پیش بیاید. ما به «من‌گرایی» ۶۹ او می‌خنیدیم،

اما این امر ناشی از اعتماد به نفسی بود که بر موفقیت‌ها و ذخایر جسمی و ذهنی او تکیه داشت. تنها مردان بزرگانند که می‌توانند «من» خود را خاموش، یا پنهان کنند؛ در این مورد تردید دارم، چرا که «من»، ستون فقرات شخصیت، شهادت و کردار انسان است. همینگوی هرگز «اهمیت ارنست بودن» را از یاد نمی‌برد.

او در هنر وسعت بخشیدن به «من» خود (هنری ویژهٔ جهان و انسان متمدن) که در عین حال جایی برای ایفای نقش «من‌های دیگر باقی بگذارد، کامیاب نبود. اکثراً عضلات، زور بازو و استقامت خود را در برابر فشار و درد، به نمایش می‌گذاشت و کارهایش را معمولاً با آب‌وتاب و اغراق بیان می‌کرد. می‌گویند که «در هنگام هوشیاری، به‌ندرت دروغ می‌گفت». ۷۰ اما، او اغلب مست بود. روزهایش چنان پرچوش و خروش بود که می‌بایست پیش از شام سه گیلاس (ویسکی) اسکاچ بالا بیاندازد تا تجدید قوا کند و به اعصاب خود آرامش بخشد.

آن‌قدر خودخواه و خودبین بود که از دیدن برتری‌های دیگران رنج می‌برد. اشتباهات دوستانش را - حتا آنان که مانند شروود آندرسن و اسکات فینز جرالد، به او کمک‌ها کرده بودند - بی‌مهابا افشا می‌کرد. به جیمز. تی. فارل ۷۱، گفته بود که «فالكتر نویسنده‌یی بسیار بهتر از خود او یا فارل است» ۷۲، اما بعدها با اطمینان در نامه‌یی نوشت که فالكتر «مادرقه‌بیزی پیش پا افتاده» است و کتاب «حکایت» او، حتا قابل انداختن در آشغال‌دانی هم نیست. ۷۳ همینگوی می‌توانست خیلی سنگدل باشد، هم‌چنان‌که هادلی و ژائولین را به دنبال عشق‌های تازه ترک کرد. با این همه، اگر حساسیتی فاقد اخلاقیات نمی‌داشت، ممکن نبود نویسنده‌یی چنین جذاب شود. پیوسته حاضریراق، غیرتی، با حالتی دفاعی و همیشه آمادهٔ دعوا و بز‌بزن بود. او از به زانو در آوردن آدم‌ها - اگر نه، از پا در آوردن‌شان - لذت می‌برد. از سوی دیگر، بسیار مهربان هم بود. به خیلی‌ها - به‌ویژه به کسانی که با آن‌ها کمک‌کاری کرده بود - کمک می‌کرد. برای «ازراپاوند» - هنگامی که نیاز داشت - هزار دلار، و هزار دلار دیگر هم برای «جان دوس پاسوس» - که به تب رماتیسم مبتلا شده بود - فرستاد. وقتی شنید «مارگارت آندسن» - سردبیر «لیتل ریویو» - در پاریس، که آن هنگام در اشغال نازی‌ها بود، بی‌پول و درمانده شده است، چهار صد دلار برایش فرستاد تا مخارج سفرش به ایالات متحده را بپردازد. مکالماتش گاهی با عبارت جاننداری می‌درخشید، و گاهی با بی‌رحمی خشنی تکان‌دهنده می‌شد. می‌توانست مثل یک بارانداز فحاشی کند و

مادرش را (که هنوز زنده بود) «قبحهٔ همیشه‌گی تمام امریکایی» ۷۴ بنامد. در کتاب‌ها و نیز در حرف‌های روزمره‌اش، واژه‌های چهار حرفی به‌کار می‌برد؛ زیرا آن‌ها را واژه‌هایی یافته بود که به گونه‌یی تنگاتنگ با نیرو و رنگ (و شاید با بوی) خاستگاه طبیعی‌شان شده‌اند. شوخی‌هایش جاشنی هرزه‌یی داشت؛ او حتا خودش را چنین توصیف می‌کرد: «ارنی بواسیری پیر، پایل مرد بی‌نوا». ۷۵ (ارنی پایل ۷۶ مردی بود که با مکاتبات و مرگش، پیشاپیش شهرتی کسب کرده بود). کتاب‌هایش شاید به اندازهٔ خودش ماندنی نباشند؛ اما آن‌ها با دقتی بیش از آن‌که ما بتوانیم از چنین

زنده‌گی شلوغی انتظار داشته باشیم، نوشته شده‌اند. به «گرتروود استاین» نوشت: «به هر صورت، مگر نوشتن کار دشواری نیست؟» و به «چارلز اسکرینر» گفت که «همیشه وقتی به‌شدت کار می‌کنم، می‌بایست از عشق ورزیدن دست بکشم، چرا که این هر دو کار، با یک ماشین به حرکت درمی‌آیند». ۷۷ او نمی‌توانست داستان‌ش را دیکته کند تا کس دیگری بنویسد. می‌گفت: «هر آن‌چه که برای خواندن با چشم مورد نظر است، باید با دست نوشته شود و در جریان نوشته شدن با گوش و چشم کنترل شود». ۷۸ حرفهٔ روزنامه‌نگاری او، سبک مستقیم و صریح و ساده‌اش، پاراگراف‌های کوتاه، جمله‌های کوتاه و واژه‌های کوتاه او را شکل داد. او به این امر مباحثات می‌کرد که «ناقوس‌ها برای که به صدا درمی‌آیند» فاقد نثری ضعیف و سست است و قطعه‌یی است که از ابتدا «هر واژه‌اش به واژه‌های دیگر وابسته است». ۷۹ او ماهیت انسان را نه از طریق بحث و استدلال نظری و یا قواعد تجریدی، بل از طریق روایت حوادثی ارایه می‌کرد که به شدت و به تمامی قابل ادراک و احساس بود، و می‌توانست بدون تقلا، لفاظی، تعصب یا احساسات بیان شود؛ باید گذاشت تا خود حوادث خواننده را پیش ببرد، نه به شکلی که خود را با شخصیتی در داستان یکی بیندازد، بل به گونه‌یی که خود را در صحنه، احساس و اندیشه سهیم بیابد. نباید موعظه‌یی در کار باشد.

با این همه، تفسیر او از زنده‌گی به اندازهٔ کافی روشن است. او اعتقادات مذهبی را - در حالتی که به تعادلی رهنمون باشد - همانند کشیش فروتن و مهربان «وداع با اسلحه» محترم می‌شمرد. او خیلی زود پروتستانیسیم گروه‌گرای مادرش را رها کرد؛ اما پس از ازدواج با ژائولین پفایفر مذهب کاتولیک را پذیرفت، زانوی عبادت بر زمین نهاد و تا زمانی که به لویالیست‌ها پیوست و دید که چه‌گونه کشیش‌های کاتولیک از خدا می‌طلبیدند تا فرانکو را حمایت کند، مذهبی باقی ماند. گاهی کتاب‌ای او، و اغلب نامه‌هایش، از مذهب و حتا از مسیح با اندکی همدردی سخن می‌گفتند. فکر می‌کرد مسیح، دل‌خور از این‌که پدر ظاهراً رهایش کرده است، «بالای صلیب، خود را باخته بود». همینگوی می‌گفت: با این همه، مسیح «صرفاً به این دلیل موفق شد که او را کشتند». ۸۰ یکی از شخصیت‌های همینگوی صورت طنزآمیزی از دعای ربانی ۸۱ را می‌خواند. ۸۲

هنگامی که همینگوی شنید «مانگو پارک» ۸۳ وجود خدا را با استناد به رشد و زیبایی یک گل اثبات کرده است، با توصیف رنج انسان‌هایی که بر اثر

شیوع بیماری جان می‌دهند، یا اجساد بو گرفتهٔ آدم‌ها در میدان جنگ، با او به مقابله برخاست. ۸۴ او از به‌کار گرفتن واژه‌هایی چون «مقدس»، «با شکوه» و «فداکارانه» برای توصیف چنین مرگ‌هایی سر باز می‌زد. «اکنون مدت‌ها بود که من هیچ چیز مقدسی ندیده بودم، و آن‌چه که باشکوه بود شکوهی نداشت، و قربانیان هم‌چون گاو و گوسفند‌های سلاخ‌خانه‌های شیکاگو بودند». ۸۵ در سال ۱۹۴۵، همینگوی مذهب خود را این‌گونه توصیف می‌کند: «زنده‌گی، آزادی، و جست‌وجوی شادی». ۸۶ اما هم‌چون بسیاری از کسانی که قبلاً مسیحی بوده‌اند، او نیز تا به آخر، خرافات بسیاری با خود داشت. یکی از شخصیت‌ای داستان «قمارباز، راهبه، و رادیو» ۸۷ می‌گوید که فقط مذهب افیون مردم نیست؛ بلکه میهن‌پرستی، جاه‌طلبی، موسیقی، رادیو، قمار و الکل نیز چنین است. حتا نان هم افیون است، چرا که خورنده‌اش را در کوشش‌های بیهودهٔ زندگی درگیر می‌کند. «دنیا همه را می‌شکند... آن‌هایی را که نمی‌شکند، می‌کشد».

همهٔ آدم‌های خیلی خوب، همهٔ آدم‌های خیلی شریف و همهٔ آدم‌های خیلی شجاع را بدون تبعیض می‌کشد. اگر هیچ‌کدام از این‌ها نباشی، می‌توانی مطمئن باشی که تو را هم خواهد کشت، اما عجلهٔ خاصی در کار نخواهد بود. ۸۸ مرگ زودرس نعمتی است؛ هر آن کس که به زودی، پس از یک دوران شاد کودکی می‌میرد، نیک‌بخت است؛ چرا که به این کشف نایل نمی‌آید که زنده‌گی بی‌رحم و بی‌معنی است. ۸۹ این همان «پوچی» و «اضطرابی» است که سارتر و کامو چندی بعد در فلسفهٔ اگزیستانسیالیسم بیان کردند. تنها شجاعت است که انسان را از بلاهت زنده‌گی و خواری مرگ می‌رهاند.

قبلاً - حتا در سال ۱۹۳۶ هم - اندیشهٔ مرگ به ذهن همینگوی خطور کرده بود. در سال ۱۹۶۰، ریش و موهای تنکش کاملاً سفید شده بود؛ بازوان و دست‌ها و پاهایش که زمانی نیرومند بودند، حالا دیگر لاغر و ضعیف شده بودند؛ از نظر جسمی، جنسی و ذهنی فرسوده شده بود، و حتا از این‌که باز هم بتواند خوب بنویسد، ناامید شده بود. نگرانی و اضطراب، فشار خونش را گاهی تا ۲۵۰/۱۲۵ بالا می‌برد. لحظاتی بود که می‌ترسید دیوانه شود.

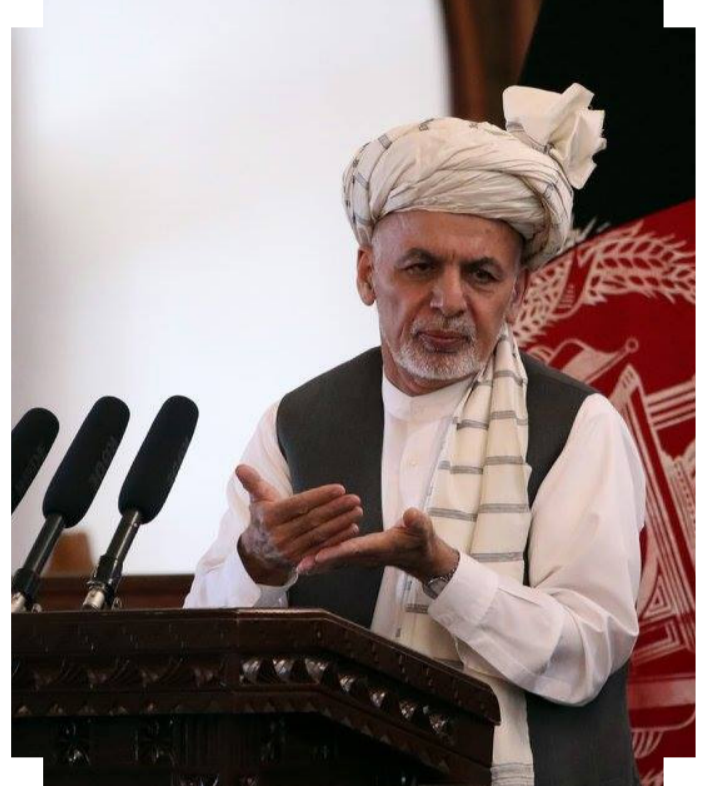
در ۳۰ نوامبر ۱۹۶۰، دوستانش او را به کلینیک مایو در روچستر، مینسوتا بردند. آزمایش‌ها نشان می‌داد که دیابت (مرض قند) دارد و کبدش بزرگ شده است. به گفتهٔ شرح حال نویسش «علت، مصرف شدید الکل در طول سالیان بود». ۹۰ به کمک پرهیز غذایی، ورزش‌های سبک، درمان با شوک الکتریکی و گردن نهادن به دستورات پزشک، تا اندازه‌یی بهبود یافت و توانست در ۲۲ جنوری ۱۹۶۱ از بیمارستان مرخص شود. به شهر هیلی در آی داهو پرواز کرد. در آن‌جا، ماری با عشق و علاقه از او مراقبت کرد. همینگوی نوشتن را از سر گرفت؛ اما فشار خونش دوباره بالا رفت و با یأس و افسرده‌گی قلم را کنار گذاشت. روزی در ماه آپریل، ماری او را دید که تفنگ دولولی در دست داشت و تعدادی پوکهٔ فشنگ روی لبهٔ پنجرهٔ مجاور بود. اسلحه را از او گرفتند، اما چند روز بعد اسلحهٔ دیگری پیدا کرد، آن را پر کرد و به گلویش نشانه رفته بود که دوستی وارد شد. در ۲۵ آپریل، دوباره به کلینیک مایو بازگردانده شد. به مداوا تن در داد و در ۲۶ جون مرخص شد. یکی از دوستانش، او و ماری را - پس از یک‌هزار و هفت صد مایل راننده‌گی - به کنیام «آی داهو» رساند. در آن‌جا، در دوم ژوئیهٔ ۱۹۶۱، پس از مدتی جست‌وجو، کلید قفسهٔ تفنگ‌ها در انبار را پیدا کرد. تفنگ دولولی انتخاب کرد، آن را پر کرد، قنداق را روی زمین گذاشت، لوله را به پیشانی فشرده و مغزش را متلاشی کرد.

از پی خود، مقلدان نهی مغز فراوانی به‌جا گذاشت که فوت‌وفتن سخن خشن و گفت‌وگوهای بریده‌بریدهٔ او و بازگشت به گذشته و نمادگرایی و تکنیک جریان سیال ذهنی او را به کار گرفتند؛ اما هرگز نتوانستند با ساده‌گی، روشنی و حرارت سبک او، یا مبارزه‌جویی برانگیزانندهٔ اندیشه‌های او برابری کنند. مقلدان محو می‌شوند، اما ارنست همینگوی باقی و پایدار می‌ماند، از دفتر روزنامه‌ها و اتاق‌های زیر شیروانی پاریس سر بر می‌کشد، هراس هیات را از ذهن می‌زداید، شخصیت خود را با عزمی اسرارآمیز و کار شاق و دقیق شکل می‌دهد، با پادشاهان جنگل و غول‌های دریا رو در رو می‌شود، و سرانجام نیروی زنده‌گی را با اراده و رغبت به مبارزه می‌طلبد و نوع و لحظهٔ مرگش را خود برمی‌گزیند. به‌راستی که مردی بود!

از کتاب تفسیرهای زنده‌گی
نشر آوازه/ پاییز شصت و سه/ بخش اول: زنده‌گی نویسنده‌گان انگلیسی‌زبان

اشرف غنی از تناقض گویی تا عوام فریبی

روح الله بهزاد

روز گذشته، ارگ ریاست جمهوری در با برگزاری یک محفل باشکوه و بزرگ، میزبان دهها تن از مقامهای حکومتی و اعضای پارلمان بود. به گفته مسوولان حکومتی، این محفل که تا سه روز دوام خواهد داشت و به هدف امضای تفاهنامه همکاری بین دادستان کل و نهادها امنیتی در امر مبارزه با فساد اداری در این نهادها برگزار گردیده است. در این محفل روز گذشته دادستان کل، سرپرست وزارت دفاع ملی، سرپرست ریاست عمومی امنیت ملی و معین وزارت داخله و محمد اشرف غنی، رییس حکومت وحدت ملی سخنرانی کردند.

عوام فریبی

محفل دیروز اما پرسشهایی زیادی را به وجود آورد، از جمله این که آیا پیش از این میان دادستان کل و نهادهای امنیتی همکاری و رابطه‌ی وجود نداشت که حالا رییس حکومت وحدت ملی از خود ابتکار نشان داده و میان این نهادهای حکومتی رابطه‌سازی کرده است؟ آیا ممکن است رییس حکومتی که خود متهم به فساد و حمایت از فسادپیشه‌گان است، اراده‌ی برای مبارزه با فساد داشته باشد؟

محفل دیروز که بدون شک سازمان دهنده اصلی آن محمد اشرف غنی بوده است، بیشتر به یک نمایش عوام‌فریبانه می‌ماند تا به یک محفل با ارزش قدم‌گذاری حکومت برای مبارزه واقعی با فساد اداری. زیرا منطبق ساختاری دولت با چنین تفاهنامه‌هایی سازگاری ندارد و جور در نمی‌آید. ساختارهای دولتی به طور معمول به گونه‌ی طراحی و تنظیم می‌گردد که میان اجزای آن همکاری لازم در نظر گرفته می‌شود و برای این که در امر دولت‌داری با موانع بر نخورید، همکاری‌ها و هم‌آهنگی‌های دولتی از قبل تنظیم می‌شود. این که کدام نهاد دولتی با کدام شرایط در کدام موارد می‌تواند با نهادها دیگر دولتی همکاری کند، بدون شک در ساختار دولت افغانستان در نظر گرفته شده و به لحاظ قانونی هم این هم‌آهنگی‌های و همکاری‌ها تعریف شده می‌باشند، بناً جای بحث باقی نمی‌ماند.

مبارزه با فساد

از بدو تأسیس حکومت وحدت ملی شاهد هستیم که هرچه به نام

فساد اداری به دنبال نمایش‌نامه‌هایی است که حکومت از بد تأسیس به راه انداخته و می‌خواهد مردم را فریب بدهد. این مرکز تا حال به پرونده‌هایی پرداخته است که مربوط به مقام‌های پایین رتبه حکومت می‌شود، هرچند این کار از نظر مردم ستودنی و قابل ستایش است، اما در تناقض آشکار با فلسفه وجودی این مرکز عمل کرده است. سنگ‌بنای مرکز عدلی و قضایی برای بررسی و به کیفر رساندن اختلاس‌گران میلیون دالری مسوولان پیشین و بر حال حکومت گذاشته شده است. نمی‌دانم با کدام منطق محمد اشرف غنی در محفل دیروز گفت: "اگر مرکز عدلی قضایی مبارزه با فساد اداری قابل ملاحظه و ستایش بوده و کارمندان آن نیز قابل ستایش است؟"

تناقض گویی

گذشته از سخنرانی‌های توأم با دروغ و طمطراق مسوولان ارشد نهادها امنیتی؛ سخنرانی طولانی محمد اشرف غنی در محفل روز گذشته، قابل تأمل و هم‌چنان پُر از تناقض بود. شاید یکی از ویژگی‌های محمد اشرف غنی، پُرگویی و تناقض‌گویی‌اش باشد. او هرباری که به پشت میز خطابه رسیده است، حتماً نیم ساعت یا بیشتر از آن سخنرانی کرده. اگر سخنرانی‌های رییس حکومت وحدت ملی را از آغاز حکومت تا حال کنار هم بگذاریم، به صدها ساعت خواهد رسید و ویژه‌گی بارز این سخنرانی‌ها همان تناقض‌گویی آقای غنی است که از یک سخنرانی تا سخنرانی دیگر چه دسته گل‌های را به آب می‌دهد!

خوب است کمی از سخنرانی دیروز او این‌جا نقل کنیم تا باشد مستدل سخن گفته باشیم. اشرف غنی دیروز گفت که "در برابر خون شهدا بی‌تفاوت نمی‌مانیم". نمی‌دانم بی‌تفاوت نماندن در منظومه فکری او چه تعریفی دارد. آیا او فکر می‌کند با این حرف مردم زود فریب می‌خورند و زود زخم‌هایشان را فراموش می‌کنند؟ آیا او فکر از مفهوم "بی‌تفاوت" تعریف وارونه دارد؟ یا... به یاد دارم که در واکنش به کشته شدن سربازان ارتش در قول اردوی شاهین و بیمارستان سردار محمد داوود خان نیز چنین جمله‌ی را گفته بود که تا امروز از به کیفر رسیدن عاملان و همکاران داخلی حمله‌کننده‌گان خبری نیست. این یعنی برداشت وارونه از مفهوم بی‌تفاوتی.

غنی در قسمت دیگری از سخنرانی‌اش به صراحت و با صدای بلند گفت: "دزد کسی است که از راه نا مشروع و واسطه گماشته شده است". حالا باید از خود محمد اشرف غنی باید پرسید: مگر شما با رأی و زور مردم به کرسی حکومت تکیه زده اید؟ پاسخ او هرچه باشد، اما واقعیت این است که محمد اشرف غنی با دزدی ورق‌های رأی‌دهی توسط کمیسیون انتخابات و میانجیگری جان‌کری، وزیر پیشین خارجه آمریکا به کرسی حکومت وحدت ملی تکیه زده است، بنابراین همین است که حکومتش هیچ‌گونه مبنای قانونی و مشروعیت مردمی ندارد.

با گذشت هر روز از عمر حکومت، طومار عوام فریبی‌ها و تناقض‌گویی‌های آقای غنی نیز طولانی‌تر می‌شود و معلوم نیست که ایشان چه وقت به خود خواهند آمد و کشتی در حال سقوط حکومت وحدت ملی را به ساحل نجات خواهند رساند!

رسیده‌گی نمی‌شود، سوال دیگری است که حکومت باید به آن پاسخ بگوید، اما قدر مسلم این است که ایجاد مرکز عدلی و قضایی مبارزه با

دیدبان حقوق بشر:

جبران خسارت به قربانیان شکنجه در افغانستان قانونی شود

دیدبان حقوق بشر از رییس حکومت وحدت ملی خواسته ضمیمه‌ی را به قانون منع شکنجه این کشور بیفزاید که به قربانیان شکنجه امکان درخواست غرامت و اعاده حیثیت می‌دهد.

این ضمیمه به تازه‌گی از سوی وزارت عدلیه و شماری از نهادهای غیردولتی تهیه شده است. در اعلامیه‌ی که از سوی دیدبان حقوق بشر به رسانه‌ها فرستاده شده آمده که در ماه مارچ سال گذشته میلادی، قانون منع شکنجه افغانستان توشیح شد، اما بخش مهمی در این قانون وجود نداشت و آن جبران خسارت برای قربانیان شکنجه است.

دیدبان حقوق بشر به گزارش اخیر سازمان ملل در درباره شکنجه در زندان‌های افغانستان اشاره کرده و نوشته که زندانیان و بازداشتی‌ها در این کشور به صورت "سیستماتیک" شکنجه می‌شوند و پولیس افغانستان عامل بیشترین این شکنجه‌ها است.

دولت افغانستان بارها وجود شکنجه در این کشور را رد کرده است. در تازه‌ترین مورد فرید حمیدی دادستان کل افغانستان، گفته است که نیروهای امنیتی این کشور به قانون پایبند هستند و شکنجه نمی‌کنند.

ضمیمه‌ی که برای قانون منع شکنجه تهیه شده، دولت را مکلف به جبران خسارت به قربانیان شکنجه دانسته و بر اساس این طرح، اعاده حقوق و وظیفه، فراهم‌آوری خدمات بهداشتی جسمی و روانی و پرداخت زبان‌های مالی شامل جبران خسارت می‌شود.

افغانستان برای نخستین بار سال گذشته، قانون منع شکنجه را بر اساس یک فرمان تقنینی توشیح کرد. این قانون در چهار فصل و ۲۱ ماده تدوین شده است. دولت افغانستان به کنوانسیون بین‌المللی منع شکنجه ملحق شده و کمیسیون منع شکنجه را ایجاد کرده است.

این کمیسیون که در رأس آن کمیسیون مستقل

وزیر انرژی و آب:

برخی شرکت‌ها بی‌مورد شامل لیست سیاه کمیسیون تدارکات می‌شوند

وزیر انرژی و آب کشور می‌گوید، وضعیت شرکت‌های داخلی بحرانی است و اگر روند تدارکات پروژه‌ها تسهیل نشود، ظرفیت موجود در این شرکت‌ها نابود خواهد شد.

علی احمد عثمانی وزیر انرژی و آب که دیروز سه‌شنبه، ۱۷ اسد در نشست سالانه تدارکات و تسهیل جذب سرمایه‌گذاری خصوصی" در کابل صحبت می‌کرد، گفت که کمیسیون تدارکات ملی بدون مورد برخی شرکت‌های داخلی را شامل لیست سیاه کرده است.

آقای عثمانی روند تدارکاتی پروژه‌ها را در کشور سخت‌گیرانه و چالش ساز خواند و گفت: "قوانین تدارکاتی هنوز هم پاسخ‌گوی پروژه‌های بزرگ و پیچیده آب و انرژی در کشور نیست؛ در برخی موارد باعث تعلیق پروژه‌ها شده و حکومت باید با سیاست‌گذاری درست، سیستم سازی و بستر سازی تدارکاتی این چالش‌ها را برطرف کند."

به گفته او، دولت باید از طریق ثبت شرکت‌های داخلی و درجه‌بندی آنان، تسهیل در صدور جواز فعالیت و تسهیل روند تدارکاتی برای تطبیق پروژه‌های مختلف زیربنایی انرژی در کشور بسترسازی کند.

آقای عثمانی با بیان این مطلب که با توجه به این که شرکت‌های ساختمانی داخلی ظرفیت‌های خوبی را ایجاد کرده بودند؛ یادآور شد که هم اکنون به دلیل بی‌اعتمادی دو طرفه میان حکومت و بخش خصوصی، این ظرفیت‌ها و تجربه‌ها در حال نابود شدن هستند.

حقوق بشر افغانستان قرار دارد و نهادهای امنیتی این کشور عضویت آن را دارند، موظف است تا طرح، لایح و کارشویه‌هایی را تدوین کند و کمیته‌هایی را برای اجرایی شدن قانون منع شکنجه تشکیل بدهد.

افزون بر قانون منع شکنجه، دولت افغانستان در طرح تعدیل قانون جزا نیز فصل جدیدی زیر نام "شکنجه و مجازات آن" را جا داده است.

این قانون که از سوی کابینه افغانستان تأیید شده، به تازگی در اواخر ماه سرطان برای تصویب به شورای ملی افغانستان سپرده شد.

افغانستان در سال‌های اخیر به دلیل اعمال شکنجه سیستماتیک از سوی ماموران امنیتی‌اش، به شدت زیر انتقاد سازمان‌های حقوق بشری قرار داشت. حالا نظارت نسبی بر مراکز امنیتی و بلندرفتن سطح آگاهی ماموران امنیتی در مورد مسایل حقوق بشری از دلایل کاهش میزان شکنجه متهمان و مظنونان عنوان می‌شود.

اما با توجه به شرایط امنیتی و اعمال محدودیت بر نظارت از مراکز امنیتی، دشوار به نظر می‌رسد که شکنجه و بدرفتاری به گونه کامل از این کشور محو شود.

او با اشاره به پروژه سازی‌ها در راستای ساخت، بندهای آبی، انتقال خطوط برق و تولید انرژی در کشور تاکید ورزید که دولت افغانستان باید از طریق تسهیل روند تدارکاتی، این ظرفیت‌ها و تجربه‌های بخش خصوصی را دوباره احیا کند. به گفته آقای عثمانی، شرکت‌های ساختمانی داخلی در تطبیق پروژه‌های کوچک هیچ مشکلی ندارند، در تطبیق پروژه‌های متوسط فقط در بخش تخنیکی مشکل دارند. ولی شرکت‌های داخلی در بخش تطبیق پروژه‌های بزرگ پاسخ‌گو نیستند و آنان باید با شرکت‌های بزرگ خارجی شریک شوند.

وزیر انرژی و آب در بخش نظارتی نیز گفت که ظرفیت‌های خوبی مطابق به معیارهای جهانی در این وزارت ایجاد شده است.

گفتنی است که در نشست دیروز شماری از مسوولان و سرمایه‌گذاران بخش خصوصی نیز شرکت کرده بودند. علی احمد عثمانی وزیر انرژی و آب گفت که در این نشست نظریات و پیشنهادات بخش خصوصی نیز جهت رفع چالش‌های سرمایه‌گذاری داخلی در بخش انرژی و آب کشور جمع شده و به نهادهای مربوط ارسال می‌شود.

دولت افغانستان در بخش انکشاف زیربناها بیش از ۲۰ سد آبی بزرگ و چندین پروژه بزرگ تولید و انتقال انرژی برق را در دستور کار دارد؛ اما گفته می‌شود که همه این پروژه‌ها در قسمت تدارکاتی با مشکل مواجه شده‌اند.

رییس جمهور غنی با آنکه گفته است، در ساخت این پروژه‌ها به بخش خصوصی داخلی اولویت می‌دهد، اما وزیر انرژی و آب کشور می‌گوید که تا هنوز چندین شرکت عمرانی در کشور از سوی کمیسیون تدارکات ملی شامل لیست سیاه شده و این مساله سبب بیشتر شدن بی‌اعتمادی سرمایه‌گذاران و شرکت‌های دیگر داخلی نیز شده است

فیسبک نامه

عزیز رفیعی

خدای نخواست، اگر رئیس جمهور می بودم، به جای دعوت ها و دیدارهای نمایشی: پس از هر حادثه کشتار مردم بی گناه و بی دفاع ملکی که به بهانه های نیابتی، سیاسی، قومی، زبانی، مذهبی و ایدئولوژیک خونشان به ناحق می ریزد؛ علما را جمع می کردم تا شرعاً کشتارها و قتل عامها را بررسی کنند و فتوا بدهند. فتوا بدهند که "هرکسی مؤمنی را عمداً بکشد، جزایش جهنم است". تلاش می کردم علمای دین را رسالت بدهم تا با فتوای شان مردم بدانند، آنچه اتفاق می افتد، از دید شرع و فرع و فقه، گناه کبیره، جرم و جنایت است. این کار را آنقدر تکرار می کردم که هر عامی، ملا، شیخ و عالمی مسلمان شده و هر روز فریاد بزنند "قتل یک انسان بی گناه قتل کل جامعه هست".

دستگیر روشنیالی

د تولنی د پرمختگ او خپلواکي بنيادي اصل «فردیت» دی. انسان د ژوند په ټولو برخو کې د فرد په توگه ځان نيسي يا هر انسان يوازي په فردیت کې ځان څرگندوي. انسان د فردي ځانگړتياوو، وړتياوو او کفایت په مرسته خپل شخصیت جوړوي او هویت ترلاسه کوي. نن په نړۍ کې فرد د سیاسي، ټولنيز او قانوني تفکر محور دی او دا د فرد آزادي او حقونه دي چې حاکمیت په پښو دروي او واک ته قانونیت ورکوي. اصلي حاکمیت هغه وخت را څرگند شو چې فرد وپېرندل شو او د فردیت درناوی وشو. فردیت د ځان په انتخاب کې دی او د ځان انتخاب د بل انتخاب هم اسانوي. که زه د خپل انتخاب خپلواکي و نه لرم، بل به څه ډول انتخاب کړم. د یوه فرد په توگه زه حق لرم چې زه یم او دا د ما انتخاب دی. ته هم د دا ډول انتخاب کولو حق لري. د فرد د همدې حقونو خونديتوب دی چې په ټولنه کې دواړه آزادي او برابري بسپا کېږي.

عبدالحی خراسانی

آیا سقوط میرزا اولنگ در اثر یک توطئه اتفاق افتاده است؟
داکتر عبدالله عبدالله در شورای وزیران ضمن محکوم کردن جنایت هولناک طالبان در شهرستان میرزا اولنگ، جمله یی گفت که قابل تأمل و دقت می باشد و احتمالاً روایت گر زاویه پنهان حادثه و جنایت است. او گفت "....حادثه میرزا اولنگ حادثه یی بود که مردم توقع داشتند که از این حادثه جلوگیری باید می شد، زیرا گزارش های در باره حمله وجود داشت ... گذشته از این که مخاطب یا مخاطبان داکتر عبدالله در مرکز یا منطقه باشند، حالا سوال این جا است که اگر گزارش هایی وجود داشته و مسولان امنیتی، نظامی و اداری استان سرپرل از آن مطلع بوده اند، چرا اقدام مناسب نکرده اند تا این جنایت هولناک اتفاق نیفتد؟ در خوش بینانه ترین حالت، می تواند سهل انگاری و عدم مسولیت پذیری باشد و در بدترین احتمال، خیانت و فراهم کردن بستر جنایت و ناامنی برای گروه های تروریستی! بهتر است حکومت وحدت ملی با شدت و قاطعیت در چنین مواردی رسیده گی کند و مطمئن باشد که مردم در جهت تأمین امنیت نیروهای نظامی و امنیتی را حمایت خواهند کرد. موضوع بی توجهی و غفلت، حرف جدیدی نیست، اما خیانت می تواند به اندازه جنایت طالبان هولناک و جنایت آفرین باشد.

لینا روزه حیدری

هیچ یا یک و یا در نهایت دو کودک کافی است. برخی حتی توانایی مالی تضمین یک آینده بهتر برای همان دو کودک را ندارند، چه برسد به بیشتر از آن! من این علاقه مضاعف به داشتن تعداد زیاد اطفال را درک نمی کنم. شب بیداری کشیدن، رنج بزرگ کردن کودکان در وضعیت بد اقتصادی، قادر نبودن به برآورده ساختن ساده ترین آرزوی کودکان، نداشتن توانایی به تربیه و حمایت از آن کودکان تا بتوانند تحصیلات عالی خود را خاتمه دهند، عدم توانایی در حتما سیر کردن شکم های شان، تداوی امراض اگر مریض شوند و عدم توانایی در فراهم آوردن یک محیط سالم خانواده گی که در آن، عاری از نگرانی اقتصادی و غیره، بتوانند این کودکان زنده گی عادی را تجربه کنند. من درک نمی کنم که چرا برخی از مردم در جهان سوم، حتی به خود رحم نمی کنند. مادر و پدری که کودکان را می آورند، نه خودشان زنده گی خوش دارند و نه به آن کودکان رسیده گی کرده می توانند. آوردن کودک تنها هدف زنده گی ما آدمها در زمین نیست، به خود رحم کنید و یک لحظه زنده گی آرام و بی دغدغه را برای خود مجسم کنید که چقدر لذت بخش خواهد بود و به آن کودک بی چاره رحم کنید و او را که قدرت تمویل اش را ندارند، به دنیا نیاورید تا با رنج دست و پنجه نرم کند.

آیاد شعر افغانستان با سبک فردی روبه رو است؟

یعقوب یسنا

مصاحبه استاد مجیب مهرداد را خواندم که در این مصاحبه مهرداد صاحب این حکم را صادر کرده بود: «ما در افغانستان با سبک های فردی روبه رو هستیم. ما جریان مشخص شعری در افغانستان نداریم.» این چنین حکمها ضمنی که غیر مسوولانه است، بی اساس و گمراه کننده نیز می تواند باشد.

جریان، بوطیقا، سبک و... اینها اصطلاحات خاص ادبی است که تعریف مشخص و نسبتاً پذیرفته شده در نقد ادبی و در نظریه ادبی دارد که باید در مصاحبه ها و در خواش، نقد و دسته بندی ادبی رعایت شود.

این ادعا که ما در افغانستان با سبک های فردی روبه رو هستیم، خیلی ادعای کلان است. در ادبیات سبک عام داریم که سبک دوره ها است. سبک به معنای خاص داریم. سبک به معنای خاص، سبک های فردی است که در درون این دوره ها شکل می گیرد و به نوعی این سبک های فردی موجب می شود که به سبک یک دوره هویت ادبی بخشد؛ زیرا سبک های فردی خلاق سبب می شود که از آن پیروی شود (فتوحی، سبک شناسی: ۵۶). موقعی که می گویم ما در افغانستان به سبک های فردی روبه رو هستیم؛ به این معنا است که شاعران در افغانستان همه بنابه خلاقیت ادبی، سبک های فردی خود را ساخته اند که این ادعا اصلاً نمی تواند اساس داشته باشد؛ زیرا نمی توان در یک دوره ادبی با شاعرانی روبه رو بود که همه صاحب سبک ویژه به خود باشند!

در باره جریان شعری باید گفت که جریان شعری به فعالیت گروهی از شاعران گفته می شود که بر اساس معیارهای زیبایی شناختی مشترک برای خلق آثار تلاش و کوشش می کنند (زرقانی، چشم انداز شعر معاصر: ۲۶). اگر کمی به خود زحمت بدهیم و به تاریخ های ادبیات افغانستان سر بزینم؛ هم از نظر تاریخی و هم از نظر زیبایی شناختی به جریان های شعری در افغانستان پی می بریم. معمولاً جریان های شعری در افغانستان همسو با فرایند جریان های شعری ایران بوده است. موقعی که شعر نیامی بنابه کوشش تعدادی از شاعران نیامی سرا به جریان شعری تبدیل شد؛ در دهه ۳۰ تعدادی از شاعران برای شکل گیری جریان شعری نیامی تلاش کردند که از دهه ۳۰ تا دهه ۵۰ اوج این جریان شعری در شعر افغانستان بود. واصف باختری، بارق شفیع، لطیف ناظمی و... از شاعران جریان ساز این جریان شعری هستند.

از دهه ۵۰ به بعد، شعر معاصر افغانستان با وصفی که جریان شعر نیامی رواج دارد؛ وارد جریان شعر شاملویی یا سپید نیز می شود. از این دهه به بعد تعدادی از شاعران تلاش می کنند تا بر اساس معیارهای زیبایی شناختی شعر، شاملویی شعر بساریند. پرتو نادری و لطیف پدرام در کنار شاعران دیگر، از جمله این جریان شعری هستند. این جریان به نوعی تا دهه ۸۰ حتا پس از این دهه ادامه داشته است.

از دهه ۸۰ به این سو، به نوعی شعر معاصر فارسی وارد بوطیقاها و جریان های متکثر شده است که تکثر بوطیقاها در شعر بر می گردد به تکثر نظریه های ادبی معاصر درباره چیستی و ماهیت بوطیقاها شعر. این تکثر نظریه ها خاستگاه غربی و پیامد جهانی دارد که بر تکثر بوطیقا در شعر فارسی در ایران تأثیر گذاشته است؛ بعد این تأثیر، بنابه مناسبات زبانی، ادبی و فرهنگی به نوعی بر کل حوزه ادبیات و شعر فارسی که افغانستان نیز شامل این حوزه ادبی می شود، وارد شده است. با این تکثر، بوطیقا نیز می توان به جریان شناسی این تکثر بوطیقاها در شعر معاصر پرداخت که چنین دسته بندی جریان شناسانه از این تکثر بوطیقاها شعر هم در غرب و هم در ایران صورت گرفته است. یعنی به این معنا نیست که بنابه کثرت بوطیقاها نتوانیم این بوطیقاها را جریان بندی و دسته بندی کنیم.

شاعرانی که در افغانستان ادعای آوانگارد بودن و خلاقیت منحصر به فرد (پساساختار و پست مدرن) در سرایش شعر دارند؛ یا متأثر از علی عبدالرضایی و... هستند یا هم با استفاده از دسترسی به شعر غرب، بافت و ترکیبها را برداشته اند. منظور از برداشتن این است که معیارهای زیبایی شناختی بوطیقاها و جریان های شعری غرب را این شاعران بنابه مناسبات های بینامتنیت و بومی سازی وارد شعرشان نکرده است؛ بلکه ترجمه و معادل این ترکیبها را به طور مستقیم وارد شعرشان کرده است که این وارد کردن تا رابطه و مناسبات ادبی باشد؛ بیشتر مستقیم گیری یا به تعبیر پیشینیان سرقت ادبی است.

کابل میزبان لیگ فوتبال نوجوانان افغانستان است

لیگ انتخابی فوتبال ۱۴ سال افغانستان برای نخستین بار با تلاش فدراسیون فوتبال افغانستان و همکاری کشور جاپن آغاز شد. در این رقابت ها، بازیکنان ۱۴ سال فوتبال هفته یی سه بار به مصاف هم خواهند رفت. گزینش استعداد های برتر و افزایش سطح این استعدادها، از اهداف برگزاری این لیگ عنوان شده است. به گفته مسوولان فدراسیون فوتبال افغانستان، آنان پیش از این، لیگ ۱۰، ۱۱ و ۱۲ سال را با موفقیت راه اندازی و قرار است در آینده، لیگ ۱۶ و ۱۸ سال نیز برگزار شود. تیم فوتبال ۱۵ سال افغانستان ماه گذشته در رویارویی با تاجیکستان در دور نخست رقابت های آسیای مرکزی جام را به دست آورد و پیروز این رقابت ها شد.

نخستین مدرسه ووشو در افغانستان

در سال های اخیر، از ورزش ووشو در افغانستان، به ویژه در میان ورزش دوستان، استقبال گسترده یی صورت گرفته است و به گفته موسس نخستین مدرسه ووشو در کشور، این ورزش در حال رشد است. در ۱۶ سال گذشته ورزشکاران افغانستان در رشته های مختلف توانسته اند در عرصه های گوناگون داخلی و خارجی، درخشش خوبی از خود نشان دهند. درخششی که موجب شد مردم افغانستان و جهان به رویدادهای متفاوت و تازه در این کشور نیز توجه کنند. رویدادهایی که از جنس جنگ، انفجار و انتحار نبود و بیان کننده زیبایی ها و ظرفیت های رشته های ورزشی، برای ایجاد فضایی متفاوت در افغانستان بود. به همین دلیل، به ورزش و ورزشکاران افغانستان به چشم امیدهای این کشور برای ایجاد همدلی و افتخار آفرینی نگریسته می شود. ایجاد مدرسه ورزشی ووشو برای آقایان و بانوان یکی از تازه ترین خبرهای ورزشی در افغانستان است که از آن به عنوان «خانه ووشو افغانستان» نیز نام برده می شود.

مدرسه ووشو

موسس این مدرسه ورزشی، حسین صادقی است که خود یکی از قهرمانان رشته ووشو می باشد. او می گوید که در سال ۲۰۱۳ میلادی، پس از سال های طولانی به افغانستان برگشت و تصمیم گرفت تا ورزشگاهی تأسیس کند. به گفته آقای صادقی، در این راه از سوی هیچ نهادی مورد حمایت قرار نگرفت و در نهایت به پیشنهاد چند تن از دوستانش به این نتیجه رسید که باید خودش دست به کار شود. این گونه شد که هفته گذشته او نخستین مدرسه ووشو را در افغانستان ایجاد کرد. در این مدرسه به بانوان و پسران در وقت های جداگانه و مشترک، این رشته ورزشی آموزش داده می شود. در این مدرسه رشته های «چانگ چوان»، «نانچوان» و «تایچی چوان» آموزش داده می شود. این ورزشگاه یک تیم دوازده نفری با ترکیبی از دختران و پسران هم دارد که در مسابقات مختلف شرکت می کنند. صادقی برای نام گذاری این مکان به عنوان مدرسه ووشو نیز دلیلی دارد. به باور او، پیش از این در افغانستان چنین اقدامی صورت نگرفته و تنها جایی که ووشو به صورت علمی آموزش داده می شود، همین مدرسه است. موسس این مرکز ورزشی گفته است که بسیاری از علاقه مندان درخواست کردند تا در این مرکز، رشته های رزمی دیگری مانند تکواندو نیز آموزش داده شود، اما به دلیل این که او این مدرسه را تنها خانه ووشو در افغانستان می داند، درخواست های مطرح شده را رد کرده است. با این حال، امید می رود که این اقدام حسین صادقی برای جامعه ورزشی، به ویژه ورزش ووشو افغانستان موثر تمام شود و در سال های آینده، علاقه مندان این رشته ورزشی نیز با ایستادن بر سکوی قهرمانی در سطح جهان، موجب افتخار، شادی و سربلندی مردم افغانستان شوند.

Mandegar

افزایش نیروی بیشتر امریکا در افغانستان

رسانه‌های امریکایی از قول سه مقامی که خواسته اند نام شان افشا نشود، گزارش داده اند، امریکا ده‌ها تفنگدار دیگر به افغانستان اعزام می‌کند. واحد جنوب غربی امریکا که در ولایت هلمند مستقر است درخواست اعزام این تفنگداران را کرده تا نیروهای اضافی این واحد را در حفاظت نیروهای داخلی کمک کنند. گفته می‌شود این درخواست مورد موافقت فرماندهی مرکزی امریکا قرار گرفته، اما این تفنگداران هنوز به افغانستان اعزام نشده‌اند. یکی از مقامات امریکایی گفت که هم اکنون بیش از ۳۰۰ تفنگدار در واحد جنوب غربی در ولایت هلمند حضور دارند و مجموع نیروهای اضافی نیز کمتر از ۱۰۰ نفر است.

این تفنگداران ویژه دریایی در حال حاضر در منطقه حضور دارند، اما با این حال مقامات می‌گویند که هنوز مشخص نیست این نیروها دقیقاً از کدام مناطق اعزام خواهد شد. یکی دیگر از مقامات نیز درباره این تفنگداران گفت: اعزام این نیروها ارتباطی با استراتژی جدید امریکا در افغانستان ندارد و بخشی از این راهبرد نیست؛ بلکه تنها به درخواست ژنرال راجر ترنر فرمانده نیروها در این منطقه انجام خواهد شد و مورد تایید

ژنرال جوزف دانفورد، رییس ستاد مشترک ارتش امریکا نیز قرار گرفته است. یکی از مقامات نیز اظهار داشته است، با اینکه ترامپ مسؤلیت تعیین سطح نیروها در افغانستان را به جیمز ماتیس وزیر دفاع خود محول کرده اما در این مورد برای اعزام این نیروها به تایید ماتیس نیازی نبوده است. این در حالی است که سخنگوی تفنگداران دریایی فرماندهی مرکزی ضمن تایید نکردن این خبر اظهار داشت: جابه‌جایی و حرکت نیروها

در حوزه مسؤلیت تفنگداران دریایی، بر اساس اختیارات فرماندهی مرکزی انجام می‌شود و در حال حاضر نیز هیچ‌گونه برنامه‌ی برای اعزام تفنگداران دریایی مستقر در امریکا وجود ندارد. از سویی دیگر، نیز مقامات وزارت دفاع امریکا می‌گویند درخواست‌های دیگری نیز مبنی بر افزایش حمایت‌های هوایی وجود دارد، اما هیچ‌کدام از این مقامات جزئیاتی درباره چرایی و چگونگی این افزایش حمایت‌ها اظهارنظری نکردند.

قاتلان ۵ کودک دستگیر شدند

ریاست جرایم جنایی فرماندهی پولیس کابل اعلام کرد که دو جنایت کار و قاتل پنج کودکی که در ساحه تایمنی از مربوطات حوزه چهارم پولیس شهر کابل به شکل بیرحمانه و فجیعی به قتل رسیده بودند، توسط نیروهای پولیس شناسایی و بازداشت شدند. حدود ده روز پیش خبری از جان باختن پنج کودک عضو یک خانواده در ساحه تایمنی شهر کابل منتشر شد و علت مرگ آنان برق گرفتگی اعلام شده بود در حالی که این کودکان توسط دو شخص قاتل از بین برده شده‌اند. پدر و مادر ۵ کودک قربانی شده می‌گویند که آنان در بیرون از منزل سر کار بودند و شخص وارد خانه آنان در ساحه تایمنی از مربوطات حوزه چهارم پولیس کابل می‌شوند و ۵ کودک ۹ الی ۱۶ سال این خانواده را به شکل بیرحمانه و با تیشه تکه تکه کرده و سپس اجساد کودکان را می‌سوزانند. در همین حال، ریاست جرایم جنایی فرماندهی پولیس کابل اعلام کرد که هیچ جنایت و جنایت کاری از چشم پولیس کابل پنهان نخواهد ماند. براساس معلومات منبع، با در نظرداشت مسؤلیت و مکلفیت وظیفوی و تعهدی پولیس به فامیل پنج کودکی که بیرحمانه و بشکل مرموز توسط دو نفر جنایتکار به قتل رسانیده شده بود، عاملان آن شناسایی و بازداشت شده‌اند. پولیس کابل اعلام کرد که دو شخص بازداشت شده به جرم خویش اعتراف کرده‌اند. تا کنون انگیزه این قتل مرموز مشخص نشده است.

عربستان طالبان را از بهر دریافت کمک از قطر به عنوان گروه تروریستی شناخت

کرده‌است. سرپرست سفارت عربستان در کابل تاکید می‌کند که قطر با استفاده از نام دفتر سیاسی طالبان در آن کشور، بیش‌تر به این گروه حمایت مالی می‌کند. او می‌گوید، گروه طالبان در افغانستان درحال حاضر از سوی دولت قطر حمایت می‌شوند و کمک‌های آن از راه دولت تروریست‌پرور به افغانستان انتقال می‌یابند. در این حال، شورای عالی صلح افغانستان موقف علنی عربستان سعودی در برابر طالبان را یک تغییر می‌داند و می‌گوید که ازین موقف استقبال می‌کنند. این شورا به دنبال سخنان اخیر مقام‌های

ماندگار: مقام‌ها در عربستان سعودی می‌گویند، گروه طالبان از سوی کشور قطر از راه ایران تمویل و تجهیز می‌شوند و موقف رسمی ریاض این است که این گروه، یک گروه تروریستی در افغانستان می‌باشند. مشاری بسی مزعل الحربی، سرپرست سفارت عربستان در کابل می‌گوید، ریاض گروه طالبان را به عنوان یک گروه تروریستی می‌شناسد و این موقف رسمی دولتش می‌باشد. آقای الحربی در صحبت با یک رسانه خارجی، از قطر به عنوانی کشور یاد کرده‌است که زمینه معامله و تمویل گروه طالبان را با سایر کشورهای جهان فراهم

عربستان سعودی در رابطه به طالبان این اظهارات را ابراز کرد. عزیرالله دین محمد معاون این شورا در صحبت با رسانه‌ها گفته است، هرچند روابط رسمی عربستان سعودی با طالبان مدت‌ها پیش قطع شده، اما این موقف عربستان برای حکومت افغانستان قابل ستایش است. او می‌گوید که حکومت افغانستان چندین بار از عربستان خواسته است که برای ختم جنگ در افغانستان نقش‌اش را ادا کند.

به گفته معاون شورای عالی صلح: "این یک موقف علنی و یک تغییر است و این اقدام مورد پذیرش حکومت افغانستان است، اما اظهاراتی که در مورد دفتر قطر صورت گرفته، این‌گونه فکر می‌شود که روابط قطر و عربستان خراب شده و شاید این موقف به آن ارتباط داشته باشد." این درحالی‌ست که ذبیح‌الله مجاهد، سخنگوی گروه طالبان می‌گوید که عربستان سعودی یک کشور شاهی است و نقش خود را باید در تحولات فعلی افغانستان بازی کند. سخنگوی گروه طالبان ادعا می‌کند که افغانستان توسط نیروهای خارجی اشغال شده‌است و عربستان در مشکلات موجود این کشور، نقش خود را ایفا کند. او هم‌چنان می‌گوید که دفتر سیاسی طالبان در قطر به‌خاطر تلاش‌های صلح و مذاکرات برای یافتن راه‌حل باز شده‌است.

گفتنی‌ست که قطر تا به حال در مورد ادعای سرپرست سفارت عربستان سعودی در کابل اظهار نظر نکرده‌است.

آصف‌علی زرداری: شریف حامی گروه تروریستی طالبان پاکستان است

آصف‌علی زرداری رییس‌جمهور سابق پاکستان می‌گوید که نواز شریف از اسامه بن لادن پول گرفته بود تا دولت بی‌نظیر بوتو را ساقط کند. آصف‌علی زرداری رییس‌جمهور سابق پاکستان می‌گوید که فساد اقتصادی یکی از جرایم نوازشریف بوده و او حامی گروه تروریستی تحریک طالبان پاکستان نیز می‌باشد. رییس‌جمهور سابق پاکستان با انتقاد از حزب حاکم گفت: نوازشریف به شدت تنها شده و تلاش وی برای روی کار آوردن «شهباز شریف» برادرش مخالف خواسته مردم پاکستان است. آقای زرداری گفته است که نوازشریف با ایجاد جنجال و به راه انداختن تظاهرات در خیابان‌ها می‌خواهد به دادگاه عالی پاکستان و سازمان‌های دولتی مرتبط با رد صلاحیتش فشار وارد کند. زرداری مدعی شده است، نواز شریف با دریافت مبلغ ۱۰ میلیارد دالر از اسامه بن لادن کاری کرده است تا بی‌نظیر بوتو به جرم فساد اقتصادی از تخت حکومت به زیر کشیده شود. او افزود: حزب متحده نیز نقش خود را به عنوان یک حزب اپوزیسیون به خوبی انجام نداد و حزب حاکم آنها را با وعده کمک مالی به سمت خود کشید، سران این حزب باید بدانند که دولت به آنان دروغ گفته و هیچ کمک مالی صورت نخواهد گرفت. این درحالی است که اعتراضات گسترده سال ۲۰۱۴ در برابر نواز شریف به این دلیل شکست خورد که شخص آصف‌علی زرداری به جای ایفای نقش به عنوان رییس بزرگترین حزب اپوزیسیون به حمایت از او پرداخت. حال و با نزدیک شدن انتخابات سال ۲۰۱۸ حزب مردم این حقیقت را درک کرده است که اگر کماکان بخواهد به عنوان یک حزب بی‌طرف عمل کند قطعاً مبارزه انتخاباتی را به عمران خان رهبر حزب تحریک انصاف خواهد باخت.